

อ่าน "เสพสม บ่มีสม"  
ในฐานะ "เพศ (รส) ศึกษา"  
สำหรับมวลชนไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2521\*

ณภัค เสรีรักษ์

มหาบัณฑิตสาขามานุษยวิทยา คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา  
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

\* บทความนี้ ปรับปรุงจากเนื้อหาบางส่วนใน บทที่ 3 ในวิทยานิพนธ์ของผู้เขียน เรื่อง "เสพสม บ่มีสม: ภาพตัวแทนความสุขทางเพศไทย พ.ศ. 2521-2540" สาขาวิชามานุษยวิทยา คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. 2555

## บทคัดย่อ

ในฐานะที่แตกต่างไปจากเพศศึกษาทางการที่แทบจะเป็นวิชาชีววิทยาคอลัมน์ถามตอบปัญหาเพศในเชิงการแพทย์ “เสพสม บ่มีสม” โดยผู้ใช้นามปากกา “นพ.นพพร” ซึ่งตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวันเดลินิวส์มาตั้งแต่ พ.ศ. 2521 จนถึงปัจจุบัน นับได้ว่าเป็นแหล่งความรู้เรื่องเพศที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในลักษณะของความรู้เรื่องเพศในเชิงการมารมณและมีความสุขสมทางเพศ บทความนี้นำเสนอภาพรวม/ภาพแทนความรู้เรื่องเพศในแบบของคอลัมน์ “เสพสม บ่มีสม” หรือที่เรียกว่า “เพศ (รส) ศึกษา” โดยจะเสนอว่า ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นบนพื้นที่คอลัมน์ดังกล่าวแสดงให้เห็นสถานการณ์ที่ความสุขสมทางเพศกลายมาเป็นเรื่องทางการแพทย์และปัญหาทางเพศกลายมาเป็นปัญหาทางการแพทย์สำหรับสาธารณชนไทย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า คอลัมน์ดังกล่าวเป็นพื้นที่หนึ่งอันจะแสดงให้เห็นสภาวะการณ์ซึ่งแพทย์กลายมาเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะที่มีหน้าที่รับผิดชอบต่อปัญหาทางเพศของผู้คน

Apart from formal sex education which has been almost solely biological, a newspaper column “Sep Som Bor Mi Som” (Displeased Sex) written under a pseudonym “Dr. Noppon” has been an influential alternative source of sexual knowledge for the Thai people. Focusing specifically on sexual techniques in order to achieve sexual pleasure, this column has been very popular among the general public since its first appearance in *Daily News Newspaper* in 1978. This article examines how sexual pleasure has been constructed and represented in this newspaper column through interactions between Dr. Noppon and his inquirers and it will be argued that this column has played a pivotal role in turning sexual pleasure into specialised form of knowledge. In other words, Sep Som Bor Mi Som has transformed the realm of sexual pleasure into the realm of medical knowledge. Consequently, medical experts have become experts responsible for sex lives of the people.

**คำถาม:** ที่ผมเป็นอะไรคล้ายๆ น้ำอะไรออกมาจากท่อปัสสาวะสีขาวและขาวด้วย อยากถามหม่อว่าผมเป็นอะไร บางทีผมก็ทำความสะอาดท่อปัสสาวะแล้วก็ 3 วันถึงจะออกมาทีหนึ่งและก็กินยาอะไรมันถึงจะหาย... “อ.”

**คำตอบ:** ปัญหาคุณเป็นปัญหาง่ายๆ ขนาดโตเป็นหนุ่มแล้วยังไม่รู้ว่าน้ำกามเคลื่อนเป็นอย่างไร ทั้งที่เรียนหนังสือในโรงเรียนแล้ว แสดงว่าการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาในบ้านเรายังให้ไม่ถูกจุดหรือเก่าไม่ถูกที่คัน...ขอวกเข้าตอบปัญหาของคุณเลย ที่หยิบเอาปัญหาของคุณ อ. มาตอบก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าความไม่รู้ในเรื่องเพศศึกษายังมีมาก...ปัญหาของคุณ อ. ก็คืออาการน้ำกามเคลื่อน ถ้าเป็นเป็นกลางคืนก็เรียกว่าฝันเปียก เพราะน้ำกามที่ถูกสร้างไว้มากเข้าก็จะขับเคลื่อนหรือปลดปล่อยออกมาเอง...คุณไม่ต้องตกใจหรือกลัวครับมันเป็นธรรมชาติ... “นพ.นพพร” (คอลัมน์ “เสพสม บัมิสม” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ วันที่ 10 มีนาคม พ.ศ. 2538)<sup>1</sup>

การพูดถึงหรือการแสดงออกเกี่ยวกับเรื่องเพศในพื้นที่สาธารณะในสังคมสมัยใหม่มักตกอยู่ภายใต้ข้อถกเถียงระหว่างการเป็น “ความรู้/วิชาการ” หรือ “ลามกอนาจาร” แต่การจะจำแนกแยกแยะก็ไม่ได้เป็นเรื่องที่จะลงความเห็นกันได้ง่ายๆ<sup>2</sup> ทั้งนี้ ความเป็นวิชาการสามารถแจกแจงออกได้เป็น “ศิลปะ” กับ “วิทยาศาสตร์การแพทย์” โดยที่คุณค่าทางศิลปะมักถูกสนับสนุนโดยวิธีคิดเชิงสุนทรีย์ ความงามทางศิลปะจึงเกี่ยวพันอยู่กับความสามารถของศิลปินหรือผู้ประพันธ์ เป็นความงามที่ไม่เกี่ยวพันกับอารมณ์เพศ ถึงแม้ว่าจะส่งผลเร้าอารมณ์เพศสำหรับผู้ชมหรือผู้อ่าน นั่นก็ดูจะเป็นเรื่องส่วนบุคคลมากกว่า<sup>3</sup> ขณะที่ในทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ก็ถูกสนับสนุนโดยวิธี

<sup>1</sup> ต่อไปจากนี้ การอ้างถึงคอลัมน์เสพสม บัมิสมจะระบุเฉพาะวันที่ตีพิมพ์

<sup>2</sup> ความเห็นในที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาของไทยเมื่อช่วงต้นพุทธทศวรรษ 2500 ก็พบว่าเป็นไปอย่างแตกต่างหลากหลาย เช่น ประมูล สุวรรณคร เห็นว่า “ถ้าปล่อยหมดคือขายทั่วๆ ไป ก็เป็นลามก แต่ถ้าเอาไปขายสำหรับนักเรียนแพทย์หรือนักเรียนศิลปากรก็ไม่ใช่ลามก กล่าวโดยสรุปว่า ถ้าอยู่ในวงวิชาการก็ไม่ใช่เป็นภาพลามก” ขณะที่ สัญญา ธรรมศักดิ์ เห็นว่า “มุ่งหมายอย่างไรไม่สำคัญ ตัวภาพมันออกชดอยู่แล้ว” เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ในท้ายที่สุด ที่ประชุมลงมติว่าไม่เป็นลามกอนาจาร ด้วยคะแนนเสียง 17 ต่อ 4 โดยมีความเห็นว่า “จัดพิมพ์โดยมีวัตถุประสงค์ด้านวิชาการ ไม่ถือว่าเป็นหนังสือลามกอนาจาร”; ดู คำพิพากษาฎีกาที่ 959-960/2505 (ประชุมใหญ่) (2537)

<sup>3</sup> กระนั้นก็ตาม การจะตัดสินว่าอะไรคือศิลปะ (หรือวิชาการ) อะไรคืออนาจาร ก็ดูจะเป็นเรื่องที่ไม่สามารถทำได้โดยชัดเจนเช่นกัน; ดูเพิ่มเติมใน ธเนศ (2547)

คิดว่าด้วยการเป็นข้อเท็จจริงของชีวิต (the facts of life) เกี่ยวกับร่างกาย, อวัยวะ, กลไกการทำงาน, กระบวนการเจริญเติบโต, การสืบเผ่าพันธุ์ ฯลฯ ในอาณาเขตของความรู้ทางการแพทย์ ทรศนะที่ว่าเพศเป็นเรื่องข้อเท็จจริงของชีวิตตาม “ธรรมชาติ” ของมนุษย์ อารมณ์ความต้องการทางเพศจึงไม่ลามกอนาจาร กล่าวคือ กระบวนการทำให้ความปรารถนาทางเพศลดจนความสุขสมทางเพศกลายเป็นเรื่องทางวิชาการแพทย์ (medicalization) จึงทำให้เรื่องเพศในเชิงกามารมณ์หรือเชิงสังวาสเป็นเรื่องที่ถูกพูดถึงได้อย่างไม่ลามกอนาจาร ถึงแม้จะดูเหมือนว่าเป็นอารมณ์ความต้องการทางเพศที่ถูกอธิบายอย่างไม่ค่อยมีอารมณ์เพศก็ตาม

อย่างไรก็ตาม การถกเถียงว่าอย่างไรเป็นลามกอนาจาร อย่างเป็นวิชาการก็เป็นการถกเถียงที่ดูจะไม่สิ้นสุด ด้วยทรศนะที่มองเรื่องเพศโดยเฉพาะอารมณ์ความต้องการทางเพศในแง่ลบ การให้ความรู้ในเรื่องเพศจึงถูกตั้งข้อสงสัยว่าจะเป็นการกระตุ้นเจ้าอารมณ์ความต้องการทางเพศเสียเอง<sup>4</sup> กล่าวอีกนัยหนึ่งคือกลายเป็น “สื่อลามก” เสียเอง ประเด็นเกี่ยวกับการให้ความรู้เรื่องเพศหรือ “เพศศึกษา” จึงถูกตั้งคำถามอยู่ตลอดเวลาว่าอะไรบ้างที่ควรรู้ อะไรไม่จำเป็นต้องรู้ก็ได้ รวมถึงอะไรคือทัศนคติต่อเรื่องเพศที่ “ผิด” หรือ “ถูก” ดังนั้น ขอบเขตเนื้อหาของวิชา “เพศศึกษา” จึงเป็นประเด็นที่ถกเถียงกันมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ยุคแรกเริ่มที่มีความพยายามจะสอนเพศศึกษาในระบบโรงเรียนมาจนถึงปัจจุบัน<sup>5</sup>

ภายใต้บริบทของการถกเถียงว่าจะสอนเพศศึกษาได้มากน้อยแค่ไหนที่ดูจะไม่มัววันจบสิ้น อาจกล่าวได้ว่า ในความเป็นจริงแล้ว ผู้คนย่อมรับรู้และเรียนรู้เรื่องเกี่ยวกับเพศจากสื่อ/แหล่งข้อมูลอื่นๆ เช่น ศิลปวัฒนธรรมแนวชนบอยอย่างบทละครหรือเพลงพื้นบ้านก็นับได้ว่าเป็นแหล่งความรู้เชิงเพศในบางลักษณะ ขณะที่สำหรับสื่อศิลปวัฒนธรรมสมัยใหม่ ทั้งที่นำเสนอตัวเองในฐานะของ “เพศศึกษา” ไปจนถึง “สื่อสังวาส” ก็ล้วนแต่นับได้ว่าเป็นแหล่งเรียนรู้เรื่องเพศในแง่ใดแง่หนึ่ง สำหรับช่วงปลายทศวรรษ 2510 ซึ่งยังไม่มี การบรรจุหลักสูตรเพศศึกษาในระบบโรงเรียนนั้น งานศึกษาบางชิ้นพบว่าแหล่งข้อมูลหลักในเรื่องเพศของนักเรียนมัธยมนั้นคือสื่อหนังสือพิมพ์ (พินิจ 2528, 9-10) สำหรับ “นพ.นพพร” แห่งคอลัมน์ “เสพสม บัมิสม” ผู้เขียนคอลัมน์ถาม

<sup>4</sup> สำหรับงานศึกษาการเปลี่ยนแปลงวิธีคิดว่าด้วยเนื้อหาเพศศึกษาในสหรัฐอเมริกาช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ยี่สิบดู Carter (2001)

<sup>5</sup> ดูพัฒนาการอย่างย่อและข้อถกเถียงส่วนหนึ่งว่าด้วยเพศศึกษาในสังคมไทยได้ใน ฦกัฒ (2555, 32-36)

ตอบปัญหาเพศยอตนิยมเคยแสดงทรรศนะต่อการขาดแคลนความรู้เรื่องเพศที่ตรงไปตรงมาในสังคมไทยอยู่หลายครั้ง เป็นต้นว่า

การตอบปัญหาเพศ ซึ่งผมได้กระทำอยู่ ก็อาจมีส่วนช่วยเร่งให้เกิดอารมณ์ต้องการทางเพศมากขึ้นได้ ทั้งๆ ที่ผมตอบในทำนองวิชาการเป็นส่วนใหญ่ ในระยะ 10 กว่าปี ที่ผมให้วิทยาทานทางเพศแก่ประชาชน ผมกล้าบอกได้เลยว่า ผมได้ทำให้เกิดประโยชน์ เป็นความรู้ในด้านนี้แก่ประชาชน มากกว่าเสียประโยชน์ เพราะแม้ผมจะไม่ตอบปัญหาข้อใจ หรือการบกร่องทางเพศแบบต่างๆ ของท่าน เด็กหนุ่มเด็กสาวซึ่งไร้เดียงสา ก็เป็นส่วนมากในเรื่องนี้ (แม้แต่ผู้ใหญ่หลายคนก็ยังเข้าใจอะไรผิดๆ กันมากในเรื่องเพศ) ก็ยอมเสาะแสวงหาความรู้กันเอาเอง อย่างลับๆ ผลคือความผิดพลาดและเสียหายในชีวิต ฉะนั้นผมจึงขอให้ผู้ปกครองทุกท่านได้ยอมรับความจริงในเรื่องนี้กันเสียที อย่าเห็นเป็นเรื่องลามกอนาจาร ผิดศีลธรรม ประเพณีอะไรไปเลย ถ้าไม่มีแพทย์คนไหนกล้าเสี่ยงให้ความรู้แก่ประชาชนในวิชาการแขนงนี้ (ซึ่งวงการแพทย์ทั่วโลกกำลังศึกษาค้นคว้าและวิจัยกันอย่างจริงจัง เพียงในระยะ 20 ปีมานี้เอง เพราะถูกกดมาเสียนานจากศาสนา, ศีลธรรมและประเพณี จนจิตใจเด็กๆ ที่เติบโตเป็นหนุ่มเป็นสาว และแต่งงานกันไปแล้ว คิดผิด, เชื่อผิด จากการห้ามผิดๆ สมัยโบราณ จนเป็นเหตุให้เกิดการล้มเหลวในชีวิตสมรสกันมากมาย) ผมก็เห็นว่าวิชาการแพทย์ของเรายังล่าหลังอยู่มากในแขนงเพศวิทยานี้ ผมจำเป็นต้องย้ำด้วยความบริสุทธิ์ใจว่า ผมมีเจตนาอย่างเดียวที่จะให้ความรู้เรื่องเพศแก่ประชาชน มิได้มีจิตตอกุศลในทางจะทำให้เกิดการผิดศีลธรรมและประเพณีอันดีงามของไทยเราเลยแม้แต่น้อย ทศนคติอันนี้ของผม ถ้าไม่ตรงกับทศนคติของท่านผู้ใด ผมก็ขอภัยด้วยและผมกล้ายืนยันได้ว่า ถ้ามีการโหวตออกเสียงกันทั่วประเทศ เก้าสิบกว่าเปอร์เซ็นต์ของพลเมืองที่ผ่านวัยรุ่นไปแล้ว จะโหวตเห็นด้วยกับความคิดเห็น และการให้ความรู้ของผมแก่เขาอย่างตรงไปตรงมาแน่นอน (8 พฤษภาคม พ.ศ.2522)

เนื่องจากคอลัมน์เสพสม บัมิสม นำเสนอเรื่องเพศในลักษณะที่เป็นเชิงวิชาการ สถานะของคอลัมน์ ดังกล่าวจึงเปรียบได้กับการเป็น “เพศศึกษา” แต่ก็เป็นเพศศึกษาที่ต่างไปจากเพศศึกษาในระบบโรงเรียนทางการ กล่าวคือ คอลัมน์เสพสม บัมิสม มุ่งสอนเรื่องเพศที่เกี่ยวข้องกับกามารมณ์ ความใคร่ ไปจนถึงความสุขสมของการร่วมเพศ ทั้งยังมีลักษณะการนำเสนอที่ค่อนข้างตรงไปตรงมาและชัดเจน จึงไม่น่าแปลกที่จะมีการวิจารณ์ว่า สถานะของคอลัมน์เสพสม บัมิสม คลุมเครือระหว่างความเป็น “สื่อเร้าอารมณ์เพศ” (เชิงลามกอนาจาร) และ “สื่อเพศศึกษา” (เชิงวิชาการ) ไปพร้อมกัน กระนั้นก็ตาม ในฐานะที่ในช่วงเวลาที่คอลัมน์เสพสม บัมิสม ตีพิมพ์อย่างสม่ำเสมอในหนังสือพิมพ์รายวันตลอดหลายปี แทบจะไม่มีสื่อสารมวลชนหรือแหล่งข้อมูล/ความรู้

“อื่นๆ” ที่แพร่หลายในสังคมไทยอีกเลยที่นำเสนอเรื่องเพศในแบบเดียวกัน อาจกล่าวได้ว่า คอลัมน์เสพสม บัมิสมอาจถือเป็นพื้นที่อันทรงอิทธิพลในการสถาปนาอำนาจของความรู้ทางการแพทย์ในการนิยามความหมายเรื่องเพศ และการร่วมเพศ ให้กับผู้อ่าน เรื่อยมาจนกระทั่งช่วงปลายทศวรรษ 2530 ต่อต้นทศวรรษ 2540 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบันที่ผู้คนอาจมีแหล่งความรู้เกี่ยวกับเพศที่หลากหลายขึ้น ไม่ว่าจะเป็น นิตยสาร วิทยุโอเทป วิทยุกระจายเสียง โทรทัศน์ จนมาถึงโทรทัศน์ดาวเทียมและอินเทอร์เน็ต (ดู กอบพงษ์ 2545, กิตติ 2535, ตรีนุช 2539, พรศรี 2544, พินิจ 2528, วิลาสินี และ กิตติ 2546 ฯลฯ)

ในแง่หนึ่ง อาจกล่าวได้ว่าการถามตอบปัญหาในคอลัมน์ “เสพสม บัมิสม” โดย “นพ.นพพร” นั้นว่าแสดงให้เห็นภาพปรากฏของชีวิตทางสังคมแบบ “สมัยใหม่” โดยเฉพาะในแง่ที่เห็นว่า ตัวตนของผู้คนสะท้อนแสดง (reflected upon) สร้าง (constructed) และสร้างใหม่ (reconstructed) ภายใต้กระบวนการต่อรองในการเลือกหนทางในชีวิต ผ่านตัวเลือกหรือแนวทางต่างๆ ที่ได้รับอิทธิพลจาก “ข้อมูล” หรือ “คำปรึกษา” ภายใต้ “ระบบของผู้เชี่ยวชาญ” (expert systems) ซึ่งในลักษณะหนึ่ง ระบบผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้ก็กลายเป็นพื้นที่สำคัญในการ “สารภาพ (บาป) ทางโลก” (secular confession) ในสังคมสมัยใหม่ด้วย (Giddens 1991, อ้างจาก Ryan 2010, 321) แน่นนอนว่าผู้เชี่ยวชาญสำหรับคอลัมน์ดังกล่าวย่อมเป็นอย่างไรไปไม่ได้ นอกจาก “แพทย์” (โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่หมายถึง “นพ.นพพร” อย่างเฉพาะเจาะจง) ในแง่นี้ การนำเสนอเรื่องเพศในแบบของ “เสพสม บัมิสม” ทั้งในแง่ของการใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย โดยเฉพาะการทำเรื่องทางการแพทย์ให้คนอ่านสามารถอ่านได้ง่าย และการนำเสนอเรื่องเพศในแง่ของเทคนิคการร่วมเพศเพื่อความสุขทางเพศ ด้วยทรรศนะที่มองเรื่องเพศในแง่บวก ดูจะเป็นงานเขียนประเภทที่เป็น “แบบอย่าง” และปูทางให้กับสื่อเพศศึกษาอื่นๆ ที่เป็นมวลชนขึ้นในเวลาต่อมาในสังคมไทยอีกด้วย

บทความนี้จะแสดงให้เห็นว่า ในลักษณะหนึ่งการศึกษาคอลัมน์ถามตอบปัญหาเพศ “เสพสม บัมิสม” จะช่วยให้เข้าใจกระบวนการเรียนรู้เรื่องเพศ “แบบสมัยใหม่” หรือเรื่องเพศเชิงกามารมณ์และความสุขสมทางเพศที่แสดงลักษณะ “วิชาการ-วิทยาศาสตร์การแพทย์” หรือที่บทความนี้เรียกรวมว่า “เพศ(รส)ศึกษา” กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า การศึกษาคอลัมน์ดังกล่าวสามารถเป็นตัวอย่างหรือตัวแทนปรากฏการณ์ว่าด้วยการเรียนรู้เรื่องเพศ-เพศศึกษาของสาธารณชนได้ (โดยเฉพาะผู้อ่านออกเขียนได้) ทั้งนี้ ในฐานะที่ลักษณะเชิงวิชาการแพทย์ (medicalization) เป็นลักษณะหรือหน้าที่หลักที่คอลัมน์ดังกล่าวพยายามนำเสนออย่างตรงไปตรงมาตามตัวอักษร การ “อ่าน” ความหมายเชิงวิชาการแพทย์ในบทความนี้จึงเป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจหน้าที่เชิง “เพศศึกษา” เป็นการเฉพาะ

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนไม่ได้หมายความว่า การอ่าน/ตีความข้อเขียนคอลัมน์ เสพสม ปมิสม จะสามารถอ่านได้ผ่านวิธีหรือกรอบในการอ่านแบบใดแบบหนึ่งแบบเดียว หรืออีกนัยหนึ่ง ไม่ใช่ว่า ลักษณะเชิงวิชาการแพทย์จะเป็นลักษณะเดียวที่จะนิยามงานเขียนประเภทคอลัมน์ถามตอบ ปัญหาเพศ โดยเฉพาะคอลัมน์เสพสม ปมิสมที่บทความนี้สนใจ ประกอบกับการที่จดหมายที่ตีพิมพ์ในคอลัมน์มีอยู่อย่างหลากหลายรุ่มรวย ทั้งในส่วนของคำถามและคำตอบ ทั้งยังไม่นับรวมถึงการที่ นพ.นพพร กล่าวด้วยว่าไม่ได้ตอบจดหมายเชิงวิชาการแพทย์แต่เพียงอย่างเดียว แต่บางครั้งยังตอบในเชิง “ศีลธรรม-จริยธรรม” อีกด้วย บทความนี้จึงเป็นความพยายามที่จะอ่าน/ตีความคอลัมน์ดังกล่าวเพียงในลักษณะหนึ่ง ท่ามกลางหลายลักษณะ หลายหน้าที่<sup>6</sup>

ผู้เขียนแบ่งการนำเสนอเนื้อหาของบทความเป็น 2 ส่วนหลักๆ ประกอบด้วย ส่วนแรก นำเสนอประวัติย่อของคอลัมน์ “เสพสม ปมิสม” เพื่อแสดงให้เห็นตำแหน่งแห่งที่และพัฒนาการของคอลัมน์ดังกล่าว และส่วนที่สอง ซึ่งเป็นเนื้อหาหลักของบทความนี้ เป็นการนำเสนอภาพรวม/ภาพแทนเรื่องเพศในคอลัมน์ เสพสม ปมิสม กล่าวคือ จะนำเสนอเรื่องเพศในลักษณะที่จะเรียกว่า เป็น “เพศ (รส) ศึกษา” โดยแบ่งเนื้อหาส่วนนี้ลงไปอีกเป็น 3 ส่วนย่อย ก่อนที่จะเข้าสู่ส่วนสรุปของบทความ

## นพ.นพพร ตอบปัญหาคุณผู้อ่าน:

### จาก “วิทยาศาสตร์การแพทย์” จนถึง “เสพสม ปมิสม” <sup>7</sup>

“นพ.นพพร” หรือที่มักเรียกกันว่า “หมอนพพร” เป็นนามปากกาของนายแพทย์นวรรต ไกรฤกษ์ ผู้ล่วงลับ (พ.ศ. 2459-2555) นายแพทย์นวรรตเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านโรค

<sup>6</sup> งานศึกษาคอลัมน์ถามตอบปัญหาทั้งที่เป็น “ปัญหาเพศ” หรือ “ปัญหาสุขภาพ” รวมถึง “ปัญหาความสัมพันธ์” หรือ “ปัญหาชีวิต” มีอยู่อย่างหลากหลาย และนำเสนอแนวทางการอ่านอย่างหลากหลายเช่นกัน อาจจำแนกคร่าวๆ ได้เป็น การศึกษาลักษณะเชิงวิชาการแพทย์ (เช่น Jackson 2005, Oinas 1998 ฯลฯ), ศึกษาแนวเรื่องหรือโครงเรื่องหลัก (เช่น ณภัค 2556, วิจิตร 2542, Carpenter 1998 ฯลฯ), ในฐานะภาพปรากฏกระบวนการเปลี่ยนแปลงของสังคม (เช่น Bashford and Strange 2004, Brinkgreve and Korzec 1979, Ryan 2010 ฯลฯ), ในฐานะพื้นที่สาธารณะ (เช่น กอบพงษ์ 2545, Dewey 2009 ฯลฯ), กระบวนการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีการสื่อสาร (เช่น Bashford and Strange 2004, Boynton 2009 ฯลฯ) เป็นต้น

<sup>7</sup> ดูรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับ “นพ.นพพร” และพัฒนาการอย่างย่อว่าด้วยงานเขียนของ “นพ.นพพร” ได้ใน ณภัค (2555, 51-64)



ผิวหนัง<sup>8</sup> (dermatology) สำหรับในทางการแพทย์ผิวหนังแล้ว ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ จะอยู่ในเนื้อหาว่าด้วยโรคติดต่อทางเพศหรือแกมโรค ส่วนเรื่องพฤติกรรมทางเพศ เพศสัมพันธ์ การร่วมเพศ และความบกพร่องทางเพศซึ่งไม่ได้จัดว่าอยู่ในขอบข่ายของแพทย์ผิวหนังโดยตรงนั้น นับว่าเป็นความสนใจส่วนตัวของนายแพทย์นวรรตเอง ดังที่ นพ.นวรรตกล่าวว่า ศึกษาความรู้เรื่องเพศผ่านการอ่านตำรา “เพศศาสตร์/เพศวิทยา” (sexology) จากต่างประเทศ ซึ่งต่อมาได้แปลและเรียบเรียงเนื้อหาจากหนังสือตำราเพศศาสตร์หลายเล่มตีพิมพ์เผยแพร่ในนิตยสารและหนังสือพิมพ์หลายฉบับ โดยเริ่มเป็นครั้งแรกในนิตยสาร *รวมข่าวจักรวาล* รายสัปดาห์ หรือที่เป็นที่รู้จักในนาม *จักรวาล* จากคำชักชวนของ ฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ เจ้าของนามปากกา “พนมเทียน” ผู้เป็นบรรณาธิการนิตยสารฉบับดังกล่าว (ดู นวรรต 2532)

ข้อเขียนของ นพ.นวรรต ตีพิมพ์ใน *จักรวาล* ตั้งแต่ฉบับแรกปี พ.ศ.2513 ในคอลัมน์ชื่อ “วิทยาศาสตร์การแพทย์” ประกอบไปด้วยบทความแปลเรียบเรียงจากตำราต่างประเทศและการตอบจดหมายจากผู้อ่าน ภายใต้นามปากกา “นพ.นพพร” ซึ่งมาจากชื่อของหลานชายคนหนึ่ง (นวรรต 2532) นอกจากนั้นแล้ว นพ.นวรรต ภายใต้นามปากกา “นพ.นพพร” มีข้อเขียนตีพิมพ์ในนิตยสารอีกหลายชื่อฉบับ ไม่ว่าจะเป็น *ดาราทาพยนตร์*, *ชีวิตจริง*, *แม่และเด็ก*, *จักรวาล* เป็นต้น แต่ที่เป็นที่รู้จักมากที่สุดเห็นจะเป็นคอลัมน์ “เสพสม บัมิสม” ในหนังสือพิมพ์ *เดลินิวส์* ซึ่งตีพิมพ์อย่างยาวนานจนกระทั่งถึงปัจจุบัน (แม้ว่าในปัจจุบันนี้ผู้เขียนคอลัมน์จะไม่ได้ใช้นามปากกา “นพ.นพพร” แล้วก็ตาม)

คอลัมน์ “วิทยาศาสตร์การแพทย์” แบ่งเนื้อหาหลักๆ ออกเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วยส่วนที่เป็นเนื้อหา ซึ่งแปลเรียบเรียงมาจากหนังสือหรือตำราภาษาอังกฤษ เป็นเนื้อหาที่จะต่อเนื่องกันไปในแต่ละสัปดาห์ และส่วนที่สอง มีชื่อว่า “นพ.นพพร ตอบปัญหาคุณผู้อ่าน” เป็นส่วนตอบจดหมาย จะสังเกตได้ว่าสำหรับชื่อของคอลัมน์ “วิทยาศาสตร์การแพทย์” ดูจะเป็นคำที่มีความ

---

<sup>8</sup> นายแพทย์นวรรต ไกรฤกษ์ จบการศึกษาทางแพทยศาสตร์ จากคณะแพทยศาสตร์และศิริราชพยาบาล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. 2480 (ขณะนั้น “คณะแพทยศาสตร์และศิริราชพยาบาล” ยังอยู่ในสังกัดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) เริ่มปฏิบัติงานในตำแหน่งอายุรแพทย์ ในปี พ.ศ. 2482 ก่อนที่จะย้ายไปทำงานอีกหลายแห่ง จนกระทั่ง พ.ศ. 2499 นพ.นวรรต ในขณะที่ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายการแพทย์ โรงพยาบาลโรงงานยาสูบ เป็นหนึ่งในผู้ร่วมก่อตั้ง “ชมรมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย” (ต่อมาเปลี่ยนสถานะเป็น “สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย” ในปี พ.ศ. 2518) โดย นพ.นวรรต รับตำแหน่งอุปนายกสมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทยในระหว่าง พ.ศ. 2519-2523 ด้วย

หมายครอบคลุมกว้างขวางไม่เฉพาะเจาะจงอยู่ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แต่ในความเป็นจริงแล้วพบว่าเนื้อหาเน้นไปทางความรู้เกี่ยวกับเพศ/เพศศึกษา และการเยียวยาความบกพร่องทางเพศอยู่ค่อนข้างมาก ขณะที่ในส่วนของการถามตอบปัญหาที่มีชื่อเรียกว่า “นพ.นพพร ตอบปัญหาคุณผู้อ่าน” เป็นพื้นที่ที่มีสัดส่วนชัดเจนอยู่อีกกรอบหนึ่งจากส่วนเนื้อหา อาจถือว่าเป็นคอลัมน์อีกคอลัมน์หนึ่งแยกต่างหากจากตัวเนื้อหาในฉบับนั้นๆ ก็ได้ แต่ก็กล่าวได้ว่าในภาพรวมแล้วมีความยึดโยงกับตัวคอลัมน์อยู่ ดังที่พบว่าข้อคำถามในจดหมายจำนวนมากเป็นคำถามในเรื่องเกี่ยวกับเพศ ประสพการณ์ทางเพศ และความบกพร่องทางเพศ เป็นต้น จนกระทั่งดูเหมือนเป็นพื้นที่ของการตอบปัญหาทางเพศเป็นหลัก แม้ชื่อคอลัมน์จะไม่ได้สื่อเนัยที่เกี่ยวกับเพศเลยก็ตาม

ในช่วงเวลาที่เหลื่อมซ้อนกันกับการเขียนประจำใน *จักรวาล* ตั้งแต่ พ.ศ. 2515 “นพ.นพพร” และคณะแพทย์อีกจำนวนหนึ่ง ออกนิตยสารรายเดือน *เพศศึกษาและปรัชญา* ข้อเขียนมีทั้งบทความ บทความแปล ที่มีเนื้อหาตั้งแต่เรื่องกลไกของร่างกาย ระบบอวัยวะ การสืบพันธุ์ จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาวัยรุ่น ความสัมพันธ์ทางเพศ การร่วมเพศ เทคนิคการร่วมเพศ ตลอดจนการแนะนำทำร่วมเพศ นอกจากนี้ยังมีแบบทดสอบความรู้เรื่องเพศ แบบสอบถามเกี่ยวกับกิจกรรมและพฤติกรรมทางเพศ และคอลัมน์ถามตอบปัญหาข้อสงสัยทางเพศ ในชื่อคอลัมน์ “ท่านถาม นพพรตอบ” รวมไปถึงเรื่องสั้นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศ และการร่วมเพศ สิ่งที่น่าสนใจก็คือ นิตยสารฉบับดังกล่าวเป็นนิตยสารสำหรับสมาชิกที่ต้องบอกรับ และไม่มีจำหน่ายตามท้องตลาด<sup>9</sup> อย่างไรก็ดี *เพศศึกษาและปรัชญา* ปิดตัวไปเมื่อ พ.ศ. 2519 ซึ่งเป็นปีเดียวกับที่ “นพ.นพพร” หยุดเขียนลง *จักรวาล* (พร้อมกับที่ “พนมเทียน” ออกจากนิตยสาร *จักรวาล*)

หลังจากหยุดเขียนและตอบจดหมายปัญหาทางเพศตีพิมพ์อยู่ประมาณสองปี จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2521 นพ.นพพร กลับมาเขียนงานเรื่องเพศตีพิมพ์ในสื่อสาธารณะอีกครั้ง โดยครั้งนี้นี้ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวันที่ถูกจัดว่าเป็นหนังสือพิมพ์แบบ “ประชานิยม” (popular newspaper)

<sup>9</sup> ต้องเป็นสมาชิกอย่างน้อยครึ่งปี จำนวนหกฉบับ ในราคา 80 บาท ขณะที่สมาชิกหนึ่งปี สิบสองฉบับ ราคา 150 บาท; ทั้งนี้ ในบทบรรณาธิการของ *จักรวาล* ฉบับที่ 108 มีการแนะนำนิตยสาร *เพศศึกษาและปรัชญา* ที่กำลังจะออกใหม่ อีกทั้ง ในคอลัมน์ “วิทยาศาสตร์การแพทย์” ยังมีการโฆษณาถึงนิตยสาร *เพศศึกษาและปรัชญา* ล่วงหน้าก่อนที่นิตยสารฉบับนี้จะออก รวมไปถึงการให้รายละเอียดในการสมัครสมาชิกนิตยสารฉบับนี้อยู่หลายครั้ง จนอาจกล่าวได้ว่า ผู้อ่านส่วนใหญ่ของ *เพศศึกษาและปรัชญา* น่าจะรู้จักผ่านทางนิตยสาร *จักรวาล*

หรืออาจเรียกได้อีกลักษณะหนึ่งด้วยว่าเป็นหนังสือพิมพ์ “เชิงปริมาณ” อย่าง*เดลินิวส์* ตามคำชักชวนของ “พนมเทียน” เช่นเดิม ในชื่อคอลัมน์ “เสพสม บัมิสม” โดยในช่วงเริ่มแรกมีลักษณะเป็นคอลัมน์ถามตอบปัญหาแต่เพียงอย่างเดียว ก่อนที่จะมีข้อเขียนในลักษณะบทความ/สารคดีตามมาในภายหลัง<sup>10</sup> ข้อเขียนในคอลัมน์ถามตอบปัญหาเพศ “เสพสม บัมิสม” ยังคงรูปแบบการตอบปัญหาลักษณะเดียวกับที่เคยลงใน “นพ.นพพร ตอบปัญหาคุณผู้อ่าน” และ “ท่านถาม นพพรตอบ” และเช่นเดียวกับคอลัมน์ตอบปัญหาชีวิตของผู้ตอบปัญหาคนอื่นๆ คือจะตีพิมพ์จดหมายของผู้ถามก่อน แล้วจึงตามด้วยคำตอบจากคอลัมน์นิสต์ ส่วนใหญ่คำถามและคำตอบจะตีพิมพ์ในวันเดียวกันเพื่อความต่อเนื่องของการอ่าน แต่ก็มีจดหมายจำนวนไม่น้อยเช่นกันที่ต้องแยกตีพิมพ์ตัวคำถามและคำตอบออกเป็นคนละวัน<sup>11</sup>

อาจกล่าวได้ว่าการปรากฏขึ้นของคอลัมน์ “เสพสม บัมิสม” แสดงให้เห็นลักษณะอันแตกต่างจากข้อเขียนอื่นๆ ของตัว นพ.นพพร ก่อนหน้านั้น ทั้งในนิตยสาร*จักรวาล*และ*เพศศึกษา* และ*ปรัชญา* อย่างน้อยสองประการ ประกอบด้วย ความแตกต่างประการแรก การตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวันย่อมมีลักษณะที่เป็นสาธารณะมากกว่าการตีพิมพ์ในนิตยสารที่มีเนื้อหาเฉพาะ ซึ่งมักมีผู้อ่านเฉพาะกลุ่ม อีกทั้งหนังสือพิมพ์รายวันยังมีราคาที่ถูกกว่าโดยเปรียบเทียบกับนิตยสารหรือหนังสือตำรารวมเล่มที่มีราคาแพงกว่า<sup>12</sup> ในแง่หนึ่ง การตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์จึงมีโอกาที่ข้อเขียนจะไปสู่ผู้อ่านในวงกว้างกว่า โดยเฉพาะในแง่โอกาสของการเข้าถึงของผู้อ่านหน้าใหม่ที่มิได้เป็นผู้อ่านเดิมของคอลัมน์ และความแตกต่างประการที่สองแสดงให้เห็นผ่านลักษณะการตั้งชื่อของคอลัมน์ กล่าวคือ ชื่อ “เสพสม บัมิสม” นั้นมีนัยบ่งบอกชัดเจนว่า

<sup>10</sup> ผู้เขียนสังเกตว่า ข้อเขียนส่วนบทแปลเรียบเรียงจากตำราภาษาอังกฤษที่ลงพิมพ์ใน*เดลินิวส์*จำนวนหนึ่งเป็นการตีพิมพ์ซ้ำจากที่เคยลงใน*เพศศึกษา*และ*ปรัชญา*มาแล้ว

<sup>11</sup> ปัจจุบัน คอลัมน์ “เสพสม บัมิสม” ยังคงตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์*เดลินิวส์*อยู่เป็นประจำ แต่ผู้ตอบปัญหาไม่ได้ใช้นามปากกาว่า “นพ.นพพร” แล้ว

<sup>12</sup> ปรากฏการณ์ทำนองนี้เป็นไปในทิศทางที่สอดคล้องกับในหลายๆ แห่งที่ความรู้เรื่องเพศ/เพศศึกษาแพร่ขยายไปสู่มวลชนก่อนหน้าสังคมไทย ไม่ว่าจะเป็น ในสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และออสเตรเลีย เป็นต้น ที่พบว่า ตั้งแต่ครั้งแรกของคริสต์ศตวรรษที่ยี่สิบ นิตยสารกลายเป็นสื่อสำคัญในการเผยแพร่ส่งผ่านความรู้ในเรื่องเพศ โดยเฉพาะการเป็นสื่อที่คนชั้นล่างสามารถเข้าถึงได้ มากกว่าการซื้อหนังสือตำราซึ่งมีราคาแพงกว่าหลายเท่าตัว กระทั่งกล่าวได้ว่า คอลัมน์ตอบปัญหาที่ปรากฏในนิตยสารเป็นพื้นที่สำคัญในการเรียนรู้ “เพศศึกษา” ของมวลชน เพราะเป็นพื้นที่ที่แพทย์ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องเพศได้สื่อสารกับผู้คนในสังคมโดยตรง (ดู Bashford and Strange 2004 เป็นต้น)

เป็นข้อเขียนที่พูดถึงเรื่องเพศ โดยเฉพาะการร่วมเพศและความสุขสม-ไม่สุขสมในกิจกรรมทางเพศ แตกต่างอย่างชัดเจนกับชื่ออย่าง “วิทยาศาสตร์การแพทย์”, “นพ.นพพร ตอบปัญหาคุณผู้อ่าน”, “เพศศึกษาและปรัชญา” และ “ท่านถามนพพรตอบ” ซึ่งล้วนเป็นคำที่มีความหมายกว้างกว่า และไม่จำเพาะเจาะจงลงไปในรายละเอียด อีกทั้งชื่อ “เสพสม บัมิสม” ยังมีลักษณะของการเล่น สำนัดสำนวน ต่างไปจากชื่ออื่นๆ ที่ดูจะเป็นภาษาที่ตรงไปตรงมา ในแง่นี้ กล่าวได้ว่าการปรากฏ ขึ้นของคอลัมน์ “เสพสม บัมิสม” ยังอาจแสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงทรรศนะเกี่ยวกับเรื่องเพศ ในสังคมไทย เป็นต้นว่าแสดงให้เห็นลักษณะหรือแนวโน้มของการยอมรับให้เรื่องเพศสามารถไป อยู่ในพื้นที่สาธารณะได้มากขึ้นและเปิดเผยขึ้น (ถึงแม้จะยังถกเถียงกันได้อีกว่ามีเรื่องเพศแบบ ไต่บ้างที่ปรากฏได้ในพื้นที่สาธารณะก็ตาม)

ในแง่นี้ ผู้เขียนเสนอว่าคอลัมน์ เสพสม บัมิสม เป็นภาพปรากฏหนึ่งของ “กระบวนการ เชิงวิชาการแพทย์” (medicalization) หรือที่แปลตรงตัวได้ว่า “กระบวนการทำให้เป็นเรื่องทางการแพทย์”<sup>13</sup> ในแง่นี้ การนำเสนอเรื่องเพศของคอลัมน์ดังกล่าวดูเสมือนว่าทำให้การนำเสนอ อารมณ์ความต้องการทางเพศ การร่วมเพศ อวัยวะเพศ และความสุขทางเพศ ที่มีถูกมองว่าเป็น เรื่องเชิงลามกอนาจาร กลายมาเป็นเรื่องทางการแพทย์ ซึ่งมักถูกถือว่าไม่ลามกอนาจาร แต่ ภาระนั้น ก็อาจมองในอีกลักษณะหนึ่งได้ว่า ทำให้สถานะของการเป็น “วิชาการ (แพทย์)” และ “ลามกอนาจาร” พร่าเลือนต่อกัน หรืออีกนัยหนึ่ง ทำให้ประเภทของงานประพันธ์ (genre) ของ คอลัมน์ดังกล่าวกำกวม ไม่ชัดเจนว่าจะป็นงานเขียนเชิงวิชาการหรือเชิงเร้าอารมณ์ความต้องการ ทางเพศ อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทั้งสองอย่างไปพร้อมๆ กัน

อนึ่งผู้เขียนเห็นว่าทรรศนะของ “นพ.นพพร” นั้นไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับ “นพ.นวรรต ไกรฤกษ์” เสมอไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อชีวิตเป็นสิ่งที่สลับซับซ้อน และมีแง่มุมอันหลากหลาย การเป็น “นพ.นพพร” จึงเป็นบทบาทหนึ่งในหลายๆ ด้านที่ นพ.นวรรต แสดงออก เนื้อหาส่วนถัดไป ของบทความนี้จึงเป็นการนำเสนอ “นพ.นพพร” ในฐานะที่เป็น “ผู้เขียน” (author) คอลัมน์ตอบ ปัญหาเพศเป็นหลัก โดยมิได้เห็นว่ นพ.นวรรต จะต้องคิดเห็นเช่นเดียวกับ นพ.นพพร แต่อย่างใด

<sup>13</sup> การกล่าวถึง “กระบวนการเชิงวิชาการแพทย์” หรือ “กระบวนการทำให้เป็นการแพทย์” ในที่นี้มี นัยหมายถึง การแพทย์สมัยใหม่จากตะวันตก; งานเขียนหลายชิ้นนำเสนอกระบวนการเปลี่ยนแปลงในสังคมไทย ที่เกี่ยวพันกับการเข้ามาของความรู้ทางการแพทย์สมัยใหม่จากตะวันตก ทั้งในแง่ของการปะทะกันของความรู้ ความรู้ทางการแพทย์กับกระบวนการเปลี่ยนแปลงสังคม ตลอดจนความเกี่ยวพันกับกลไกการปกครองของรัฐ (ดู ก้องสกุล 2545, ทวีศักดิ์ 2543, 2550, ธเนศ 2549, ยงศักดิ์ 2550, Barmé 2002, 179-194 เป็นต้น)



## ภาพรวม/ภาพแทนเรื่องเพศในคอลัมน์ “เสพสม บัมิสม”

บนหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์วันอังคารที่ 17 ตุลาคม พ.ศ. 2521 ซึ่งเป็นวันที่มีคอลัมน์ “เสพสม บัมิสม” ตีพิมพ์เป็นฉบับแรก ในส่วนของกรอบโฆษณาเนื้อหาเด่นในฉบับด้านบนสุดของหน้ามีข้อความแนะนำว่า “เริ่มแล้วในฉบับนี้ “นายแพทย์นพพร” ตอบปัญหาความลับคั่นอกทางเพศ ชูซ่าส์ตั้งตั้ง หน้า 11” เมื่อเปิดไปหน้าที่ 11 จะพบกรอบของคอลัมน์ เสพสม บัมิสม มีข้อความโปรยเป็นหัวเรื่องไว้ว่า “ด้วยความปรารถนาดีจาก นายแพทย์นพพร” เนื้อหาที่ตีพิมพ์ในวันแรกนั้น ในตอนต้นเปรียบได้กับการเป็น “คำแนะนำ” ของคอลัมน์ นพ.นพพร แนะนำคอลัมน์โดยเชื่อมโยงอยู่กับงานเขียนในนิตยสารจักรวาล ก่อนที่จะแสดงทรรศนะหรืออาจเรียกได้ว่าประกาศจุดยืนของตนเองว่าการเขียนและตอบเรื่องวิชาการทางเพศ “เป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม เป็นวิชาความรู้ด้านหนึ่งที่จะให้กับประชาชน” ภายใต้อารมณ์คิดว่า “ความรู้เรื่องเพศและความรัก เป็นสิ่งจำเป็นของชีวิต เป็นความสุขส่วนหนึ่งของมนุษย์ เฉพาะผู้ยังเวียนว่ายอยู่ในโลกียวิสัย” จากนั้น ยังกล่าวอีกว่า

เซ็กส์เป็นสิ่งที่มนุษย์รู้จักมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ มันเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่ง สัญชาตญาณของการสืบพันธุ์ ถ้าไม่มีเซ็กส์ มนุษย์ย่อมสูญพันธุ์ไปหมดแล้ว ความรู้เรื่องเซ็กส์ได้วิวัฒนาการมาเรื่อยๆ トラบจนปัจจุบันนี้ ทั่วโลกได้มีการตื่นตัวกันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการค้นคว้าและวิจัยทางแพทย์ เซ็กโซโลยี (Sexology) เป็นวิชาการแพทย์แขนงสุดท้าย ที่ได้รับการศึกษาค้นคว้าอย่างจริงๆ จังๆ ในระยะเวลาเพียง 20

กว่าปีมานี้เอง ทั้งๆ ที่มันควรจะได้กระทำการค้นคว้าโดยละเอียดนานมาแล้ว เท่าๆ กับระบบอวัยวะส่วนอื่นของร่างกาย ซึ่งแต่ละระบบได้เจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ การแพทย์ไปอย่างมองไม่เห็นฝุ่น (17 ตุลาคม พ.ศ. 2521)

โดยนัยนี้ ถึงแม้มนุษย์จะรู้จักเซ็กส์ในฐานะที่เป็นสัญชาตญาณหรือเป็นสภาวะตามธรรมชาติ แต่มนุษย์ก็ขาดความรู้เกี่ยวกับเซ็กส์หรือความรู้เรื่องเพศ โดยเฉพาะในแง่ที่ นพ.นพพร นั้นเห็นว่า “เป็นความสุขส่วนหนึ่งของมนุษย์” เพราะฉะนั้น เรื่องเพศจึงไม่ได้เป็นแต่เรื่องตามธรรมชาติหรือเป็นสัญชาตญาณเพียงอย่างเดียว แต่เป็นเรื่องทางวัฒนธรรมด้วย เพราะเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ อีกทั้งยังมีการสะสมพอกพูน (หรือกระทั่งเปลี่ยนแปลง) ความรู้ โดยเฉพาะเซ็กส์ที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อการสืบพันธุ์แต่เพียงอย่างเดียว ไปจนถึงเซ็กส์ที่ไม่เกี่ยวกับการสืบพันธุ์ อย่งไรก็ตาม คำกล่าวข้างต้นก็แสดงให้เห็นว่าเรื่องเพศและเรื่องเกี่ยวกับอวัยวะเพศ ไม่ได้ถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ควรรู้หรือจะต้องรู้มาโดยตลอดช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ มิฉะนั้น มันก็ “ควรจะได้กระทำการค้นคว้าโดยละเอียดนานมาแล้ว เท่าๆ กับระบบอวัยวะส่วนอื่นของร่างกาย”

ทั้งนี้ ผู้เขียนเห็นว่าการกล่าวถึง “เซ็กโซโลยี” ในข้อความข้างต้น น่าจะหมายถึงวิชาเซ็กโซโลยีหรือเพศศาสตร์ในแบบที่เรียกได้ว่าเป็น “ศาสตร์ว่าด้วยการถึงจุดสุดยอด”(orgasmology) ตามการแบ่งแบบนักประวัติศาสตร์ André Béjin ที่ว่า วิชา sexology ซึ่งแปลตรงตัวได้ว่า ศาสตร์ว่าด้วยเรื่องเพศ/เซ็กส์ (the science of sex) นับได้ว่าเกิดขึ้นสองระลอก ระลอกแรก ปรากฏขึ้นในช่วงคริสต์ทศวรรษ 1840-1880 เป็นช่วงที่มีการศึกษาและพยายามสร้างนิยามความหมายจำแนกแจกแจงโรคอาการทางเพศต่างๆ ในฐานะที่เป็นองค์ความรู้ ขณะที่ระลอกที่สอง ปรากฏขึ้นในช่วงระหว่างคริสต์ทศวรรษ 1920-1950 ที่อาจเรียกได้ว่าเป็นยุคของ “orgasmology” ถือว่าเป็นช่วงที่มุ่งค้นคว้าวิจัยเพื่อบำบัดความผิดปกติหรือความบกพร่องในทางเพศ โดยเฉพาะที่เรียกว่า “การบำบัดทางจิตใจ” หรือที่บ้างก็แปลว่า “จิตบำบัด” (psychotherapy) อันมีเป้าหมายอยู่ที่การบรรลุ “ความสุขสุดยอด” หรือ “จุดสุดยอด” ในทางเพศ (orgasm) (Béjin 1985, 181-182)

ถัดจากนั้น หลังจากการกล่าวถึงทิศทางของวิทยาศาสตร์การแพทย์ตามทรรศนะของ นพ.นพพร และวางตำแหน่งแห่งที่ของคอลัมน์ลงในบริบทของความรู้ทางการแพทย์แล้ว ในเนื้อหาวันแรกได้มีการตีพิมพ์จดหมายจากผู้อ่านตั้งแต่ฉบับนี้เลย โดยเป็นจดหมายที่ผู้ถามปัญหาถามว่าได้อ่านคอลัมน์ของ นพ.นพพร จากนิตยสาร*จักรวาล* และเขียนคำถามให้ นพ.นพพร ตอบเป็นการส่วนตัว แต่ นพ.นพพร ยังไม่ได้ตอบ และนำมาลงใน*เดลินิวส์*แทน โดยให้เหตุผลในการนำมาตีพิมพ์ลงหนังสือพิมพ์ไว้ด้วยว่า “เพื่อเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมด้วย” ข้อความในจดหมายที่ตีพิมพ์ในคอลัมน์ เสพสม ปมิสม วันแรกมีอยู่ว่า

เรียน คุณหมอนพพร ที่นับถือ

ผมได้อ่านวิทยาศาสตร์การแพทย์ของคุณหมอ ในหนังสือจักรวาลสายสัปดาห์ฉบับที่ 324 ประจำวันอาทิตย์ที่ 26 เมษายน 2519 ตอนหนึ่งว่า มีวิธีใดบ้างใหม่ที่จะทำให้อวัยวะเพศชายขึ้น? ผมสนใจมากเพราะผมประสบกับปัญหานี้มานานแล้ว อวัยวะเพศของผมเล็กและสั้นมากไม่เหมือนของคนอื่น ภรรยาผมไม่เคยมีความสุขเลยเมื่อร่วมกัน ได้แต่บ่นว่าเล็กก็เล็กสั้นก็สั้นไม่ถึงใจสักที ผมกลุ่มใจมาก จึงค้นหาดูตามหนังสือต่างๆ ที่มีเรื่องเพศ จนกระทั่งมาพบกับวิทยาศาสตร์การแพทย์ของคุณหมอตตามที่กล่าวข้างบนนี้ ผมดีใจมาก ที่ว่าแพทย์ได้ช่วยทำให้เพื่อนนิสของคนที่ใหญ่และยาวนานนับเป็นพันๆ คนมาแล้ว โดยฉีดสารที่เรียกว่า คอริโอนิกโกนาโดโทรปิน (Chorionic Gonadotropin) เป็นประจำ เพื่อนนิสจะใหญ่และยาวเป็นสามเท่าหรือสี่เท่าตัวทีเดียว ผมจึงขอความกรุณาคุณหมอโปรดช่วยผมด้วย ผมจึงเรียนถามคุณหมอมาดังนี้

1. ผมจะมีวิธีใดจึงจะให้คุณหมอช่วยได้ เพราะอยู่ไกล
2. คุณหมอจะส่งสารชนิดดังกล่าว และบอกวิธีฉีดไปให้ผมจะได้ไหม และบอกราคาด้วย
3. ผมจะไปให้แพทย์ที่อยู่ใกล้บ้านช่วย จะได้หรือไม่ (โดยเอาชื่อสารชนิดดังกล่าวไปบอกให้แก่แพทย์)

ผมจึงเรียนมาเพื่อขอความกรุณาให้คุณหมอช่วยผมด้วยและหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากคุณหมอในโอกาสอันใกล้นี้ ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ป.ล. ขอถามอีกนิด จะให้แพทย์ที่อยู่ใกล้บ้านทำการผ่าตัด เอากล้ามเนื้อส่วนอื่นในร่างกายมาต่อเติมอวัยวะเพศให้ใหญ่จะได้หรือไม่

ขอแสดงความนับถือ

ยงยุทธ เชียงราย

อย่างไรก็ตาม ในคอลัมน์วันแรกนี้ไม่ได้มีการตีพิมพ์คำตอบลงไว้ด้วย แต่ลงในฉบับวันถัดมาคือวันที่ 18 ตุลาคม พ.ศ. 2521 โดย นพ.นพพร ตอบในเบื้องต้นว่า "แพทย์ทั่วโลกได้ยอมรับความจริง เกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วว่า ขนาดเล็กหรือใหญ่ก็ไม่สำคัญเท่ากับเทคนิค" ก่อนที่จะแนะนำ "จุด" (erogenous zones) บนร่างกายที่ "ย่อมเกิดความสยิวได้ทั้งสิ้น ถ้ารู้จักใช้ลิ้นหรือมือกระตุ้นโลมแล้วโดยแผ่วเบา" ไม่ว่าจะเป็นริมฝีปาก, ลิ้น, เต้านม, หัวนม, คลิตอริส, แคมเล็ก, ปากช่องเพศตอนต้น, ขาอ่อนด้านใน, ฝีเย็บ, รอบทวารหนัก, หลังหู, รูหู, แก้ม, ต้นคอ, หลัง, สะโพก, หน้าท้อง ฯลฯ ขณะที่ในส่วนของการตอบคำถามถึงฮอร์โมนคอริโอนิก โกนาโดโทรปิน นั้น



นพ.นพพร กล่าวว่า เป็นสิ่งที่แพทย์จะฉีดยาให้เฉพาะเด็กผู้ชายที่กำลังย่างเข้าสู่วัยรุ่นที่อวัยวะเพศเล็ก และสั้นผิดปกติ โดยเป็นการกระตุ้น แต่สำหรับคนที่อวัยวะเพศโตเต็มที่แล้วนั้นไม่สามารถใช้เพื่อแก้ไขเปลี่ยนแปลงขนาดอวัยวะเพศได้ ปัญหาที่ตามมาทั้งหมดนั้นก็สรุปว่าเป็นสิ่งที่ทำไม่ได้ แต่นพ.นพพร ก็เสนอแนะอีกหนทางหนึ่งนั่นก็คือ กรรมวิธีของ ดร.ชาร์ทแฮม (The Chartham Method) ซึ่งจะมีหนังสือแนะนำวิธีการนวดอวัยวะเพศและการใช้แท่งแก้วสูญญากาศ ซึ่งอาจช่วยในเรื่องขนาดอวัยวะเพศได้บ้าง

ในแง่หนึ่ง อาจกล่าวได้ว่าเนื้อหาที่ตีพิมพ์ในคอลัมน์ “เสพสม บ่มิสม” สองฉบับแรก “ส่งสัญญาณ” ให้ผู้อ่านในวงกว้างรับรู้ ว่า “เรื่องเพศ” ที่คอลัมน์นี้จะนำเสนอต่อไปนั้นหมายถึง การนำเสนอ “เรื่องเพศ” อย่างตรงไปตรงมา โดยเฉพาะการนำเสนอความรู้ในเรื่องของการร่วมเพศ ให้มีความสุข (“เป็นความสุขส่วนหนึ่งของมนุษย์”) ภายใต้คำยืนยันรับรองของความรู้ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ (“แพทย์ทั่วโลกได้ยอมรับความจริง เกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วว่า...”)

เนื้อหาในส่วนนี้แบ่งออกเป็นสามส่วน โดยสองส่วนแรกจะนำเสนอลักษณะที่บทความนี้เรียกว่า “เพศ (รส) ศึกษา” อันประกอบด้วย ประการแรก การนำเสนอความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศ และประการที่สอง การสอนหรือแนะนำเทคนิควิธีในเรื่องเพศ ขณะที่ส่วนที่สาม ผู้เขียนจะเสนอว่า การนำเสนอความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศที่ดี หรือการแนะนำเทคนิควิธีการที่ดี นับเป็นภาพปรากฏของความเป็น “วิทยาศาสตร์การแพทย์” อันมีความมุ่งหมายอยู่ที่การสร้าง และส่งเสริมความสุขสมทางเพศ หรือกล่าวในอีกลักษณะหนึ่งคือ การปรากฏขึ้นของคอลัมน์ดังกล่าว นับเป็นภาพปรากฏที่สำคัญอันหนึ่งของกระบวนการกลายเป็นวิทยาศาสตร์การแพทย์ของเรื่องเพศในพื้นที่สาธารณะไทย

### การนำเสนอความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศ

จดหมายที่ได้รับการตีพิมพ์จำนวนมากแสดงให้เห็นสภาวะของการขาดความรู้ในเรื่องร่างกายและเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศ และตัวผู้ถามปัญหาเองก็ต้องการจะรู้ แต่ก็ไม่พบแหล่งความรู้อื่นหลายครั้งที่ผู้เขียนจดหมายเกริ่นนำหรือลงท้ายจดหมายด้วยการบอกว่า “มีความรู้ [เรื่องเพศ] ไม่มากนัก”, “ไม่รู้จักจะไปปรึกษาเรื่องนี้ [เรื่องเพศ] กับใคร”, “จะไปปรึกษาใครหนูก็อาย”, “ไม่มีที่พึ่งที่ไหนเลย”, หรือ “ขอให้คุณหมอสวยตอบให้ผมได้สบายใจด้วย” เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่า ปัญหาที่ถามกันก็มีทั้งปัญหาที่ต้องการความรู้ทางการแพทย์อย่างเฉพาะเจาะจงในการตอบ หรือบางปัญหาก็อาจไม่จำเป็นต้องอาศัยความรู้ทางการแพทย์ในการตอบ ปัญหาเหล่านี้จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ตามธรรมชาติของร่างกาย และปฏิกิริยาของร่างกายบางอย่างที่เกิดขึ้นจากการร่วมเพศหรือเกี่ยวพันกับอารมณ์ความต้องการทางเพศ การตอบปัญหาของ นพ.นพพร นั้น



นอกจากจะกล่าวได้ว่าเป็นการให้ความรู้ อาจนับได้ว่าเป็นการสถาปนาความหมายขึ้นมาได้เช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเป็นเรื่องราวหรือข้อสงสัยที่ไม่สามารถหาคำตอบได้จากที่อื่น ในที่นี้จะยกตัวอย่างปัญหาที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ความต้องการทางเพศและความสุขสมทางเพศโดยตรงที่มีการถามกันเป็นประจำในคอลัมน์ คือ เรื่องการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง และเรื่องการร่วมเพศ

### การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

ข้อคำถามเกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนจดหมาย ทั้ง เพศหญิงและเพศชาย<sup>14</sup> รู้จัก “คำ” และ “กิจกรรม” ที่ว่า แต่วิธีคิดและข้อสงสัยที่มีต่อการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองนั้นก็แตกต่างกันไปในรายละเอียด ไม่ว่าจะเป็นผู้เขียนจดหมายเพศหญิงคนหนึ่งกังวลว่าการสำเร็จความใคร่โดยการฉีดย้ำจากฝักบัวจะก่อให้เกิดอันตรายหรือไม่ (12 ธันวาคม พ.ศ. 2521), หญิงสาววัย 18 ปี สงสัยว่าสำเร็จด้วยตนเองโดยใช้ 3 นิ้ว และทำสัปดาห์ละ 10 ครั้ง จะเป็นอันตรายหรือไม่ (20 ธันวาคม พ.ศ. 2521), ผู้เขียนเพศหญิงสันนิษฐานว่าการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองมาเป็นเวลานานทำให้ไม่มีความรู้สึกลงทางเพศในขณะร่วมเพศ (26 ธันวาคม พ.ศ. 2521, 22-23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2528), บ้างก็กลัวจะเป็นกามโรคจากการสำเร็จความใคร่ (9 มกราคม พ.ศ. 2523), ขณะที่หญิงสาวรายหนึ่งสงสัยว่าการที่ตัวเองไม่เคยสำเร็จความใคร่นั้นเป็นเรื่องผิดปกติหรือไม่ (7 เมษายน พ.ศ. 2527), ผู้เขียนจดหมายเพศชายบางคนถามว่าการสำเร็จด้วยตนเองจะทำให้ไม่เป็นสิ่วหรือทำให้สายตาสั้นจริงหรือไม่ (25 มกราคม พ.ศ. 2523), ผู้ชายบางคนบอกเล่าว่าสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองรู้สึก “เสียว” กว่ากันไปเที่ยวโสเภณี (1 ธันวาคม พ.ศ. 2521), การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองจะทำให้เป็นหมันหรือไม่ (27 เมษายน พ.ศ. 2522) ฯลฯ

---

<sup>14</sup> การแบ่งในที่นี้ผู้เขียนยึดเอาตามที่ปรากฏจากตัวบทคอลัมน์ โดยคำว่า “เพศ” ในที่นี้ หมายถึง “เพศสรีระ” หรือ “เพศกายภาพ” (sex) ซึ่งแบ่งเป็นเพศหญิง (female) และเพศชาย (male) เนื่องจากผู้เขียนจดหมายที่เป็น “โฮโมเซ็กชวล” จำนวนมากนิยมตัวเองผ่านวิธีคิดว่าด้วยเพศสรีระ อย่างไรก็ตาม การนิยามอัตลักษณ์ผ่านเพศสรีระนี้เป็นปรากฏการณ์ที่พบในช่วงระยะเวลาหนึ่ง กล่าวคือ ในช่วงเวลาหนึ่งการเป็น “โฮโมเซ็กชวล” ถูกจัดว่าเป็น “อาการ” หรือ “ความผิดปกติ” ประการหนึ่งที่ “ผู้ชาย” และ “ผู้หญิง” บางคนเป็นหรือเผชิญ ก่อนที่ในเวลาต่อมาจะพบวิธีคิดอีกแบบที่เปลี่ยนไปเป็นว่า “โฮโมเซ็กชวล” แยกออกมาเป็นอัตลักษณ์ประเภทหนึ่งที่ยกออกจากการเป็น “ผู้ชาย” และ “ผู้หญิง”; ประเด็นดังกล่าวเป็นประเด็นสำคัญและต้องการการพิจารณาอย่างละเอียด แต่อยู่นอกเหนือจากประเด็นหลักของบทความนี้

กล่าวได้ว่าความกังวลสงสัยที่ปรากฏออกมาเป็นคำถามเหล่านี้นับเป็นสิ่งแสดงให้เห็นความพยายามในการสำรวจตรวจตราพฤติกรรมของตัวเองของผู้เขียนจดหมาย โดยมีนัยของการเปรียบเทียบกับคำอธิษายที่เป็นมาตรฐานหรือบรรทัดฐานบางอย่างที่เชื่อว่ามีอยู่จริง แต่ก็ไม่แน่ใจว่าความหมายนั้นจำกัดความไว้อย่างไร หรือหากเป็นสิ่งที่วัดได้ก็ไม่แน่ใจว่ามาตรฐานนั้นอยู่ตรงที่ใด ในแง่หนึ่ง การทำให้กิจกรรมทางเพศเป็นเรื่องที่นับได้หรือวัดได้ในทางสถิติจึงทำให้การเปรียบเทียบเป็นไปได้สะดวกขึ้น ดังจะเห็นได้ว่า ความสงสัยเกี่ยวกับความปกติ-ไม่ปกติของผู้เขียนจดหมายปรากฏเป็นรูปธรรมในจดหมายที่แสดงให้เห็นตัวเลขจำนวนที่ละเอียดแม่นยำราวกับว่าผู้เขียนจดหมายจดบันทึกมาจากกิจวัตรจริงๆ เช่น การบอกว่าสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองสัปดาห์ละ 10 ครั้ง (20 ธันวาคม พ.ศ. 2521), เดือนละ 25 ครั้ง (27 มกราคม พ.ศ. 2525), เดือนละ 7 ครั้ง (3 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2529), สัปดาห์ละเกือบ 20 ครั้ง (13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2529) สำเร็จความใคร่มาแล้วไม่ต่ำกว่า 4,000 ครั้ง (24 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2537) ฯลฯ

แต่ไม่ว่าจำนวนที่ถามจะเป็นจำนวนเท่าไรก็ตาม คำตอบที่ นพ.นพพร ให้ก็แทบจะไม่ต่างกัน คำตอบมีใจความสำคัญอยู่ที่การบอกว่าความต้องการทางเพศเป็นเรื่องตามธรรมชาติและการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองไม่ได้เป็นเรื่องผิดปกติและไม่เป็นอันตราย ในบางครั้ง นพ.นพพร จะพยายามนำเสนอในแง่ที่ว่าคำตอบของตนเองเป็นการแก้ไขความเข้าใจผิด เช่น “แม้จะบ่อยและนานแค่ไหนก็ไม่ใช่สาเหตุของกามตายด้านหรือเกี่ยวกับการจะมีบุตรแต่ประการใด” (26 ธันวาคม พ.ศ. 2521), ไม่ได้ทำให้หายเป็นสิ่วและไม่ได้ทำให้สายตาสั้นลง (25 มกราคม พ.ศ. 2523), การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองโดยไม่สัมผัสกับผู้อื่นย่อมไม่เกี่ยวกับการเป็นกามโรค (9 มกราคม พ.ศ. 2523), ไม่ได้เป็นเรื่องผิดบาป “เพราะเพียงแต่ขอยืมรูปร่างและชื่อมาใช้เท่านั้น ไม่ได้ปลุกปล้ำตัวจริงเขานี้” (14 เมษายน พ.ศ. 2522) และไม่ได้ทำให้อวัยวะเพศชายเล็กลง (6 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2536) ฯลฯ ในแง่นี้ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองจึงเป็นสิ่งที่ได้รับการสนับสนุนให้ทำ หรืออย่างน้อยที่สุดก็คือมีท่าที่แบบกลางๆ คือไม่ได้ห้าม แต่จะทำก็ได้หรือจะไม่ทำก็ได้ เว้นแต่เพียงเหตุผลประการเดียวที่ดูเหมือนจะมีท่าที่ปรามเอาไว้คือการบอกว่าอาจทำให้เกิดการอ่อนเพลียได้ ซึ่งก็มีลักษณะเป็นการนำเสนอทางเลือกมากกว่าที่จะเป็นการกล่าวในเชิงลบ โดยคำตอบที่เป็นมาตรฐานมักมีอยู่ว่า

ผู้หญิงและผู้ชายก็เหมือนกัน เมื่อมีความรู้สึกทางเพศ (sex urge) หากทางออกจากการร่วมเพศไม่ได้ ก็ต้องสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เพื่อให้อารมณ์อยากผ่อนคลายลง... การกระทำเช่นนี้ ไม่มีอันตรายทั้งร่างกายและจิตใจ... คุณอาจช่วยตัวเองบ่อยแค่ไหนก็ได้ ถ้ามีความต้องการทางเพศเกิดขึ้น (12 ธันวาคม พ.ศ. 2521)

โดยเฉพาะ

ผมเคยตอบยืนยัน หลายร้อยครั้งแล้วว่าความสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ทั้งในผู้ชายและผู้หญิง จะทำมาน้อยและตลอดไปแค่ไหน ไม่เกิดผลเสียหายแก่ร่างกายและจิตใจเลย ลืมความรู้ความคิดเก่าๆ และความเชื่อถือสมัยโบราณได้แล้วครับ (5 พฤษภาคม พ.ศ. 2522)

และไม่เพียงเท่านั้น ทว่าสำหรับผู้หญิงเป็นการเฉพาะแล้ว นพ.นพพร ยังเห็นว่า

การช่วยตัวเองจนถึงจุดสุดยอดได้กลับเป็นสิ่งที่จะช่วยให้ออร์แกสซึมในเวลา ร่วมเพศจริงๆ คุณเคยร่วมเพศกับผู้ชายมาแล้ว 3 คน แต่ไม่เคยมีความสุขจนถึงจุดสุดยอดกับใครเลย อาจเป็นเพราะคุณกังวลใจอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างมากก็ได้ เลยไม่ปล่อยใจปล่อยอารมณ์เต็มที่ (23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2528) [รวมถึง] ผมขอแนะนำให้คุณลองใช้ไวเบรเตอร์ (เครื่องสั่นสะเทือน) เพื่อกระตุ้นให้คุณรู้จักความเสียวสุดยอดเสียบ้าง ต่อไปคุณอาจจะถึงจุดได้เมื่อร่วมกับสามี (28 เมษายน พ.ศ. 2522)

ในแง่หนึ่ง การตอบปัญหาบนพื้นที่คอลัมน์ เสพสม บัมิสม ของ นพ.นพพร อาจนับว่าเป็นการนำเสนอนิยามความหมายของ "คำ" บางคำขึ้น ในกรณีนี้จะเห็นได้ว่าการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองถูกนำเสนอในฐานะที่เป็นความต้องการตามธรรมชาติของร่างกาย และเป็นเรื่องที่ทำได้อย่างเป็นปรกติ เป็นกิจกรรมที่ไม่ก่อให้เกิดอันตราย รวมไปถึงยังนับว่าเป็นการ "เรียนรู้" การเข้าถึงจุดสุดยอดสำหรับผู้หญิงได้อีกด้วย การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตทางเพศที่เป็นปรกติของผู้คน รวมไปถึงการเป็นหนทางในการก้าวเข้าสู่การร่วมเพศอันสุขสม

### การร่วมเพศ

ในทำนองเดียวกันกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ข้อคำถามเกี่ยวกับการร่วมเพศที่ดูเหมือนจะเป็นการนับจำนวนครั้งมาจากกิจกรรมทางเพศจริงๆ อันหลากหลายก็แสดงให้เห็นความสงสัยที่ผู้คนมีต่อตัวเองและคู่ร่วมเพศ โดยเฉพาะในแง่ของ "ความปรกติ-ผิดปกติ" เช่น การถามเปรียบเทียบว่าร่วมเพศกันสัปดาห์ละครั้ง กับคืนละ 2-3 ครั้ง ทุกคืน อย่างไหนดีกว่ากัน (3 มกราคม พ.ศ.2523), ร่วมทุกวัน วันละ 2-3 ครั้ง เป็นอันตรายหรือไม่ (25 เมษายน พ.ศ. 2527), การที่ฝ่ายชายมีความต้องการมาก ขณะที่ฝ่ายหญิงมีความต้องการน้อย (22 มกราคม พ.ศ.2523), ร่วมเพศสัปดาห์ละ 6-7 ครั้ง (2 มกราคม พ.ศ.2533) เป็นต้น แต่ไม่ว่าผู้เขียนจดหมายจะบอกเล่าถึงจำนวนการร่วมเพศกี่ครั้งก็ตาม คำตอบอันเป็นแบบแผนของ นพ.นพพร

ก็คือ “คุณไม่ผิดปกติและแฟนก็ไม่ผิดปกติ” (เช่น 22 มกราคม พ.ศ.2523) และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง

การร่วมเพศกันทุกวัน วันละ 2-3 ครั้งเป็นเรื่องของความต้องการตามธรรมชาติ ถ้ายังอยู่ในวัยหนุ่มวัยสาวสุขภาพร่างกายยังแข็งแรงอยู่จะไม่เกิดผลร้ายต่อร่างกายแต่ประการใดเลย ความจริงสามีภรรยาที่มีความต้องการตรงกัน รักกันและเข้าใจกัน ถ้าได้มีความสุขทางด้านนี้ต่อกันเป็นประจำโดยสม่ำเสมอและไม่หักโหมจนเกินไป เช่น ร่วมกันวันละครั้ง ก็อาจช่วยให้มีสุขภาพดีทั้งกายและใจจนแก่เฒ่า โดยไม่มีอันตรายใดๆ และไม่มีปัญหาใดๆ ด้วย ถ้าทั้งสองฝ่ายมีความสุขเต็มที่ทุกครั้ง หรือเกือบทุกครั้งในเรื่องนี้ (25 เมษายน พ.ศ. 2527)

การที่ นพ.นพพร ยกตัวอย่างการ “ร่วมกันวันละครั้ง” ว่าเป็นจำนวนที่ “ไม่หักโหมจนเกินไป” ก็ดูจะแสดงให้เห็นการเป็นจำนวน “มาตรฐาน” (standardised) แต่ด้วยข้อความแวดล้อมที่ก็บอกอยู่แล้วหากปฏิบัติกิจไหวก็จงทำต่อไปและถ้าทำแล้วมีความสุขก็ทำต่อไป จำนวนมาตรฐานวันละครั้งจึงไม่ได้เป็นจำนวนอ้างอิงอะไร เพราะไม่ว่าจะทำกี่ครั้งก็ (มักจะได้รับคำตอบว่า) “เป็นเรื่องปรกติธรรมดา ไม่ได้ผิดปรกติอะไร” เว้นเสียแต่ว่าจะเป็นคู่ที่มีอารมณ์เพศสูงและสามารถมีความสุขทางเพศร่วมกันทุกๆ ครั้ง ที่ นพ.นพพร อาจเห็นว่าเป็นกรณีที่ “แปลกและหาได้ยาก” แต่ก็เป็นลักษณะเกินปรกติในแง่ดี ไม่ได้มองว่าผิดปรกติในแง่ลบ ดังเช่นที่ตอบจดหมายของผู้ใช้นามว่า “พ.” ผู้ซึ่งบอกเล่าว่าเวลาร่วมเพศกันนั้นทั้งตัวเธอและสามี “จะมีความสุขเหมือนขึ้นสวรรค์ทุกครั้ง...บางครั้งนับได้ร่วม 10 ครั้งไม่หยุดเลย” นพ.นพพร เห็นว่าการที่คนทั้งคู่มีความต้องการทางเพศตรงกัน มีความสุขสุดยอดทุกครั้งที่ร่วมเพศกัน “และรู้จักการปรุงแต่งเทคนิคและลีลาการร่วมเพศต่อกันให้เกิดความสุขเต็มที่ทุกครั้ง...ไม่รู้เบื่อหน่ายต่อกัน น่าอิจฉาเป็นอย่างยิ่ง” (6 มกราคม พ.ศ.2535)

ด้วยทรรศนะของ นพ.นพพร ที่มองความต้องการทางเพศอันแตกต่างหลากหลายว่าเป็นเรื่องของ “รสนิยม” กิจกรรมหรือปฏิบัติการทางเพศนอกเหนือการสอดใส่ระหว่างอวัยวะเพศชาย-หญิง (penile-vaginal coitus) ไม่ว่าจะเป็นการชอบทำออร์ลเซ็กส์ (oral sex) จึงไม่ผิดปรกติ (เช่น 3 เมษายน พ.ศ. 2527, 3 มกราคม พ.ศ. 2535 ฯลฯ) และการไม่ชอบทำออร์ลเซ็กส์ก็ไม่ผิดปรกติเช่นกัน (เช่น 26 เมษายน พ.ศ. 2527 ฯลฯ) การร่วมเพศทางทวารหนักระหว่างสามีและภรรยาไม่ใช่เรื่องผิดปรกติ (เช่น 11 พฤษภาคม พ.ศ.2522 ฯลฯ) การชอบคนแก่กว่าก็ไม่ใช่เรื่องผิดปรกติ (เช่น 18 พฤษภาคม พ.ศ. 2522, 6 มกราคม พ.ศ. 2533 ฯลฯ) ในทำนองเดียวกันกับการเป็น “กามารมณ์หักเหแบบคลังไคล่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง” หรือ “เพติชชีสม์” (fetishism)

ที่ถึงแม้จะเข้าข่าย “กามวิปริต” แต่ นพ.นพพร ก็เห็นว่าเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ (เช่น 19 มกราคม พ.ศ. 2525, 29 เมษายน พ.ศ. 2527, 24 มกราคม พ.ศ. 2529 ฯลฯ) เช่นเดียวกับการตอบจดหมายของ “นิวัติ” ว่า

คุณเป็นคนที่มีบุคลิกภาพแปรปรวนทางเพศคนหนึ่งซึ่งทางแพทย์จัดอยู่ในจำพวกกามวิปริต ชอบพลิกแพลงและอยากสนุกทางเพศหลายรูปแบบ แต่คุณก็กลัวภรรยาจะใจแตก ตัดใจในกามวิตถารแบบต่างๆ ของคุณ อย่างไรก็ตามถ้าทั้งเธอและคุณชอบมีความสนุก, สุข และตื่นเต้นดี คุณและเธอก็อาจปฏิบัติต่อกันได้โดยทางการแพทย์ไม่ถือว่าเป็นกามวิตถารแต่อย่างใดหรอกครับ ขออย่างเดียวอย่าฝืนใจกระทำในเมื่ออีกฝ่ายหนึ่งไม่ชอบ และไม่ยินยอม และอย่าได้กระทำกันเป็นประจำเท่านั้น (4 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2535)

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า สำหรับ นพ.นพพร แล้วกิจกรรมทางเพศที่แม้จะมีลักษณะที่อาจชี้ชวนให้ผู้คนสงสัยเสมือนว่าเป็นความไม่ปกติที่เป็นปกติ (normal abnormality) ก็ตาม (Oinas 1998, 64) แต่หากกระทำแล้วเกิดความสุข โดยเฉพาะหากเกิดขึ้นในอาณาบริเวณของความรักและที่สำคัญหากเกิดขึ้นในชีวิตสมรส ก็นับได้ว่าเป็นเรื่องปกติทั้งสิ้น (ดู ผนวก 2556)

อย่างไรก็ดี ปัญหาหรือนิยม (โดยเฉพาะระหว่างสามีและภรรยา) ที่ไม่ตรงกัน เป็นปัญหาที่ นพ.นพพร เห็นว่าจะต้องแก้ไขหรือปรับให้เข้ากันได้ เพื่อที่จะมีความสุขทางเพศได้อย่างที่คาดหมายไว้ว่าเป็นความสุขที่สมควรจะได้รับอย่างเป็นปกติในชีวิต เพราะฉะนั้น การสำรวจตรวจสอบการร่วมเพศจึงเป็นไปเพื่อที่จะมีความสุขทางเพศอย่างเป็นปกติ คำถามสำคัญจึงอยู่ที่ว่าจะต้อง “ทำอย่างไร” จึงจะมีความสุขเต็มที่ในการร่วมเพศ อันเป็นประเด็นที่จะกล่าวในส่วนถัดไป

#### การสอนหรือแนะนำเทคนิควิธีทางเพศ

สภาวะที่ลึกลับขัดแย้งในความรับรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยเฉพาะการร่วมเพศ ระหว่างการเป็นกระบวนการตามธรรมชาติกับสิ่งที่ต้องเรียนรู้ปรากฏเด่นชัดในคำถามถึงการร่วมเพศโดยตรง ทั้งในแง่ที่ถามว่า การร่วมเพศทำอย่างไร และการร่วมเพศที่ทำแล้ว “ถูกใจกัน” ทำอย่างไร เช่น “การร่วมทำโดยเอาอวัยวะของชายสอดใส่เข้าไปในอวัยวะของหญิงใช้ไหมคะ อธิบายด้วย” และ “การร่วมของหญิงกับชายเขาทำกันอย่างไร จึงจะถูกใจกัน (กรุณาอธิบายให้ละเอียดด้วย)” (20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2522), คนที่เป็นเกย์ร่วมเพศกันอย่างไร (6 เมษายน พ.ศ. 2527), “หญิงที่เป็นทอม คำทำร่วมรักกับคู่ชายของเค้าที่เป็นดี เค้าใช้อะไรสอดใส่ของฝ่ายตรงข้าม” (18 มกราคม พ.ศ. 2531), ตลอดจน “คืนแรกของการแต่งงาน ผู้ชายจะทำอย่างไรกับเรา (ผู้ชายเป็นคนเห็นอกเห็นใจกัน) การเปลื้องผ้านี้เราเป็นผู้เปลื้อง หรือผู้ชายเขาเปลื้องให้เรา

ดิฉันทำไม่ถูกจริงๆ ใครควรเป็นคนเอ่ยปากขอก่อน ผู้หญิงควรจะประเล้าประโลมเขาตรงไหน ที่จะทำให้เขามีความรู้สึก” (10 เมษายน พ.ศ. 2522) ฯลฯ

ในแง่หนึ่ง คำถามเหล่านี้แสดงถึงนัยของการมีช่องว่างระหว่างความเข้าใจใน “คำ” และ “กิจกรรม” ทางเพศที่คำนั้นๆ หมายความว่า คำตอบของ นพ.นพพร นับได้ว่าเป็นการสร้างคำจำกัดความหมายหรือคำอธิบายของคำ/กิจกรรมทางเพศขึ้นมา และในอีกแง่หนึ่ง คำถามเหล่านี้แสดงให้เห็นความคาดหวังเกี่ยวกับการร่วมเพศของตัวเองว่าเป็นสิ่งที่ (หากยังไม่มาถึงก็) ต้องมาถึงในสักวันหนึ่ง เพราะการร่วมเพศนับได้ว่าเป็นกิจกรรมที่ถูกต้องว่าจะมีอยู่อย่าง เป็น “ปรกติ” ในวิถีชีวิต กิจกรรมทางเพศจึงเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ และต้องเตรียมเพื่อที่จะทำให้ “เป็น” หรือทำได้อย่าง “ถูกต้อง” โดยมีเป้าหมายอยู่ที่ความสุขสมของการร่วมเพศ ตั้งแต่ในปัจจุบันไปจนถึงอนาคตข้างหน้า

อย่างไรก็ตาม ในฐานะที่คำถามในลักษณะ “ทำอะไร” (how to) เป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกับการร่วมเพศและการเล่าโลมโดยตรง การตอบคำถามเหล่านี้จึงแสดงให้เห็นการปะทะของความหมายว่าด้วยการเป็น “ลามกอนาจาร” และ “วิชาการ-วิทยาศาสตร์การแพทย์” อยู่เนืองๆ คำตอบของ นพ.นพพร จึงไม่ได้นำเสนออย่างจะแจ้งตรงไปตรงมาโดยตลอด ดังเช่นผู้เขียนจดหมายที่ใช้ชื่อว่า “มีกรรม” (1 พฤษภาคม พ.ศ. 2522) เห็นว่าบางครั้ง “คุณหมอตบไม่ค่อยชัذن่ะคะ” โดยเธอถามว่า

- [1.] ออราลเซ็กส์ทำอะไรคะ ดิฉันเคยแต่ได้ยิน (อายุ 22 ปี) แต่ไม่เคยรู้จักว่าทำอย่างไร หมายถึงใช้ปากจูบกันเฉยๆ ใช้ไหมคะ กรุณาให้รายละเอียดด้วยคะ
- [2.] คนรักของดิฉันบ่นว่าเหนื่อย ให้ดิฉันทำให้เขา ดิฉันทำไม่เป็นคะไม่รู้จะทำอย่างไร ธรรมชาติเขาอยู่ข้างบนคะ พอดิฉันอยู่ข้างบน ดิฉันทำอะไรไม่ถูกจริงๆ คะ

นพ.นพพร ตอบปัญหาดังกล่าวว่า

ผมอ่านปัญหาของคุณแล้ว ไม่เห็นว่าคุณจะมีกรรมที่ตรงไหน นอกจากว่าคุณไม่เพียงสาในการปฏิบัติกิจทางเพศเพื่อตอบสนองให้ถึงใจคนรักของคุณเท่านั้น นี่คือนปัญหาใหญ่ที่ผู้หญิงส่วนมากอยาการู้ ว่าเธอควรปฏิบัติอย่างไรบนเตียงนอนจึงจะทำให้สามีหรือคู่ขาของเธอมีความสุขเต็มเปี่ยม และต้องคิดถึงเธออยู่ตลอดเวลาโดยไม่เสื่อมคลาย

แต่การที่จะให้ผมบรรยายกรรมวิธีต่างๆ โดยละเอียดใจแจ้งในที่นี้ ทำไม่ได้ มันจะเป็นการโป๊เกินไปและเข้าข่ายลามกอนาจาร คุณจึงต่อว่าๆ ผมตอบไม่ค่อยชัذنั้ก ทั้งๆ ที่ผมอยากจะทำวิธีต่างๆ ให้ทราบ สำหรับผู้ที่ไร้เดียงสาจริงๆ มันจะกลายเป็นการเกินเป้าหมาย “วิทยาทาน” ตามที่ผมได้ตั้งไว้ ขอทุกท่านได้เห็นใจ และเข้าใจตามนี้ด้วย

- [1.] คุณอายุ 22 ปี เป็นสาวเต็มตัวแล้ว แต่ยังไม่รู้จักคำว่าออรัลเซ็กซ์ หมายความว่าอย่างไรและทำอะไร คำว่า ออรัลเซ็กซ์ ถ้าแปลตามตัวก็แปลได้ว่าเซ็กซ์ที่ปฏิบัติด้วยปาก คุณวาดภาพเอาเองก็แล้วกันว่าควรใช้ปากของคุณปฏิบัติกับอวัยวะส่วนไหนของผู้ชายที่ไหนบ้าง ความหมายที่แท้จริงของมัน หมายถึงการใช้ปากกับอวัยวะ (Oral-genital stimulation) เพื่อกระตุ้นอารมณ์ของอีกฝ่ายหนึ่งให้รุนแรง อาจจนถึงจุดสุดยอดได้โดยไม่มีกรร่วม ออรัลเซ็กซ์นี้กระทำทั้งผู้ชายและผู้หญิง ผมเห็นจะอธิบายให้ละเอียดกว่านี้ไปกว่านี้ไม่ได้แล้ว
- [2.] คนรักของคุณ เขาบอกว่าเหนื่อย อยากให้คุณกระทำทุกอย่างให้เขาจนถึงจุดสุดยอด โดยเขาไม่ต้องออกแรง เช่นทำออรัลเซ็กซ์ให้, เปลี่ยนทางพลิกแพลงเป็นคุณอยู่ข้างบน (Woman on top man) และทำให้เขาบ้าง ธรรมชาติมันจะสอนให้คุณมีการเคลื่อนไหวเองแหละครับ นานๆ ไปก็เชี่ยวชาญเอง วันหนึ่งคุณก็อาจจะบอกเขาว่า "พ็อยู่เฉยๆ เอะ น่องทำเอง" ก็ได้...

[นอกจากนั้นแล้ว] รายละเอียดต่างๆ ของเรื่องนี้ ถ้ายังสงสัยอะไร ควรมาพบแพทย์ เพื่อความกระจ่างแจ้ง สมัยนี้ เขาไม่ปล่อยให้เรื่องเมคเลิฟเป็นไปตามมีตามเกิดแล้วแหละครับ

กระนั้นก็ตาม ไม่ใช่ว่า นพ.นพพร จะไม่ตอบอย่างจะแจ้งชัดเจนเลย ดังที่พบได้ว่ามีคำตอบอีกจำนวนมากที่กล่าวถึงอวัยวะเพศและการร่วมเพศโดยตรงไปตรงมา โดยเฉพาะเมื่อเป็นการแนะนำวิธีการแก้ปัญหาความไม่สุขสมทางเพศ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เมื่อผู้เขียนจดหมายมีปัญหามาสมรรถนะของเครื่องเพศที่ส่งผลนำไปสู่ความไม่สุขสมในการร่วมเพศ สำหรับปัญหาเพศที่ถกกันบ่อยครั้งอย่างการไม่แข็งตัวของอวัยวะเพศชาย นพ.นพพร แนะนำวิธีการเยียวยาซึ่งคู่ร่วมเพศสามารถร่วมกันแก้ไขเยียวยาตนเองได้ไว้ว่า

สามีคุณอายุ 55 ปีแล้ว จะหวังให้ [อวัยวะเพศชาย] มีการแข็งตัวเหมือนตอนหนุ่มๆ นั้นเป็นไปได้ยาก คุณต้องยอมรับการเปลี่ยนแปลงตามสังขารของเขาด้วย แต่ความจริงถ้าสุขภาพเขายังแข็งแรงดี ไม่มีโรคประจำตัวเรื้อรัง ... เขาก็อาจจะยังแข็งตัวได้ดีพอจะร่วมเพศกันได้ ถ้าคุณรู้จักเป็นฝ่ายล้าโลมเขา ประณินบัติเอาอกเอาใจเขาให้ดี ใช้เวลาอยู่ใกล้ชิดกันนานๆ ไม่รีบร้อน และเมื่อเขาเกิดอารมณ์มากขึ้นจนอวัยวะแข็งตัวได้ คุณต้องเป็นฝ่ายปฏิบัติให้เขาโดยอยู่ข้างบน เขาจะเกิดความมั่นใจในตัวเอง ต่อไปเขาจะไม่กลัวความล้มเหลวอีก และจะสามารถทำได้เองอย่างเดิมต่อไป (19 เมษายน พ.ศ. 2527)

ในการทำงานเดียวกันกับปัญหาการหลังเร็วของเพศชาย หลายครั้ง นพ.นพพร ก็อธิบายวิธีการแก้ไขปัญหา หรืออาจเรียกได้ว่าเป็น “การสั่งการรักษาทางการแพทย์” (medical treatment) ในพื้นที่ของคอลัมน์ เป็นต้นว่า

คุณหลังเร็วเกินไป ต้องฝึกบริหารกล้ามเนื้อในอุ้งเชิงกราน (Pelvic Exercise) โดยการขมิบทวารหนักทุกวันตั้งแต่ตื่นนอนเช้าจนเข้านอนตอนกลางคืนเป็นระยะๆ ไปเท่าที่จะนึกได้ รวมกันแล้วให้ได้นับละ 300-500 ครั้ง กินเวลาประมาณ 1-3 เดือน ก็จะเห็นผลพร้อมกันคือทำให้ห้องคชาตแข็งตัวเต็มที่ดีมากและหลังช้าลงมากด้วย (19 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2536)

รวมไปถึงการถึงจุดสุดยอดช้าของผู้หญิง

วิธีแก้ไขอาการถึงจุดสุดยอดช้าของคุณ ก็อาจจะทำได้โดยคุณต้องผ่อนคลายเต็มที่ไปกับการสัมผัสโลมเล้าของเขา ให้เขาเล้าโลมคุณนานๆ จนคุณจวนถึงจุดแล้ว จึงค่อยบอกให้เขาเริ่มปฏิบัติและเขาเองก็ต้องควบคุมการหลังของเขาให้อยู่ให้นานๆ ด้วย (15 มกราคม พ.ศ.2531)

โดยสรุปแล้ว สำหรับ นพ.นพพร วิธีการที่จะนำไปสู่ความสุขทางเพศได้นั้น มีบรรทัดฐานหรือแนวเรื่อง (script) ที่ว่า อวัยวะเพศชายต้องแข็งตัวดีและไม่หลังเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต้องไม่หลังก่อนที่ผู้หญิงจะถึงจุดสุดยอด นพ.นพพร กล่าวถึงความคิดรวบยอดทำงานนี้อย่างสม่ำเสมอ เป็นต้นว่า

ในทางแพทย์ทั่วโลก ขนาดอวัยวะของผู้ชาย เขาไม่ถือว่าเล็กใหญ่เป็นของสำคัญ การทำงานของมันจะมีประสิทธิภาพเท่าๆ กัน คือสามารถให้ความสุขแก่หญิงได้เหมือนกัน...โปรดจำไว้ว่าความสุขทางเพศระหว่างสามีภรรยาหรือคนที่รักกันนั้น ขึ้นอยู่กับจิตใจเป็นสำคัญที่สุด คือต้องถูกใจกัน มีอารมณ์ตรงกัน และฝ่ายชายต้องมีเทคนิคที่ดีในการเล้าโลม มีอวัยวะที่แข็งตัวอยู่ได้นานๆ และสามารถควบคุมการหลังของตนได้ จนกว่าฝ่ายหญิงจะบรรลุถึงความสุขสุดยอดของเธออย่างเต็มอิ่ม (24 มกราคม พ.ศ. 2535)

การกล่าวดังนี้แสดงให้เห็นว่าความสุขทางเพศจึงเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ ไม่ได้เป็นสิ่งที่จะเป็นไปได้เองตามธรรมชาติ ถึงแม้ความรู้สึกละสุขสมในทางเพศจะเป็นสิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติ แต่ก็ต้องมีความรู้เพื่อที่จะค้นหา มากไปกว่านั้น การรู้ในที่นี้จึงไม่ใช่แค่รู้เพื่อที่จะรู้ หรือรู้เพียงเพื่อจะมี “ความรู้” แต่เพียงอย่างเดียว แต่เป็นการเรียนรู้เพื่อการปฏิบัติ ทั้งยังรวมไปถึงการฝึกฝนด้วย



ความรู้ในคอลัมน์ เสพสม บัมิสม จึงเป็น “ความรู้ในเชิงปฏิบัติ” โดยความรู้ที่ว่านี้ก็หมายถึงความรู้ในทาง “เพศศาสตร์” หรือกล่าวได้ว่าหมายถึงความรู้ในเชิงวิทยาศาสตร์การแพทย์ ในแง่คอลัมน์ เสพสม บัมิสม ในฐานะของการเป็นพื้นที่ถามตอบปัญหาและเสนอแนวทางแก้ไขปรับปรุงความไม่สุขสมในการร่วมเพศหรือปัญหา “เสพสม บัมิสม” ตามชื่อคอลัมน์ จึงเป็นพื้นที่ของปฏิสัมพันธ์ที่แสดงให้เห็นร่องรอยของการเปลี่ยนแปลงวิถีคิดของผู้คนในสังคมว่า ปัญหาทางเพศกลายมาเป็นปัญหาในทางการแพทย์ หรืออีกนัยหนึ่งคือ พื้นที่ที่แสดงให้เห็นว่าเรื่องเพศกลายเป็นเรื่องทางการแพทย์

### ปัญหาทางเพศในฐานะที่เป็นปัญหาทางการแพทย์

อาจกล่าวได้ว่า การที่ผู้คนถามปัญหาเพศเข้ามายัง นพ.นพพร และคอลัมน์ เสพสม บัมิสม นั้นก็ไม่ใช่เพียงเพราะว่ามีคอลัมน์นี้ปรากฏขึ้นในฐานะที่เป็นพื้นที่สำหรับการถามปัญหาเพศแล้ว จึงมีคนถามเข้ามาแต่เพียงอย่างเดียว ทว่ายังเป็นการแสดงว่า ผู้คนนั้นก็เห็นว่าเรื่องเกี่ยวกับเพศ โดยเฉพาะการร่วมเพศนั้นเป็นประเด็นที่ต้องใส่ใจ มีโอกาสจะเป็นปัญหาที่เกิดกับตัวเองได้ และหากเป็นปัญหานั้นก็ต้องการการแก้ไข โดยที่ช่องทางหรือกลไกในการแก้ไขปัญหานั้นก็ถูกคาดหวังให้เป็นการเยียวยารักษาในทางการแพทย์ กระทั่งกล่าวได้ว่า ความรู้ทางการแพทย์มีสถานะเป็นความรู้หลักในการอธิบายความเป็นจริงเกี่ยวกับร่างกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหมายถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศ อวัยวะเพศ และการร่วมเพศ

ปฏิสัมพันธ์ของการถาม-ตอบในคอลัมน์ เสพสม บัมิสม จึงมีตั้งแต่การถามในลักษณะที่เป็นความรู้ทั่วไป ไปจนถึงการถามถึงวิธีการแก้ไขปัญหาคความบกพร่องทางเพศ พื้นที่คอลัมน์จึงมีสถานะเป็นทั้ง “ข้อเขียน” หรือ “ตัวบท” สำหรับการอ่าน พร้อมๆ ไปด้วยการเป็น “ห้องตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์” ที่แพทย์จะตรวจวินิจฉัย (diagnosis) และสั่งการรักษา (treatment) คนไข้ ดังที่ นพ.นพพร ไขปัญหาความคับข้อง แนะนำหรือสอนเทคนิควิธีการร่วมเพศ ตลอดจนการฝึกฝนพัฒนาสมรรถนะทางเพศ

ตามนัยนี้ ผู้ถามปัญหาจึงเปิดเปลือยเรื่อร่างตลอดจนนำเสนอเรื่องราวกิจกรรมทางเพศทั้งของตนเองและคู่ซึ่งดูจะเป็นเรื่อง “ส่วนตัว” เอามากๆ (intimate) ให้เผยออกมาอย่างชัดเจนใจแจ่มทั้งยังเต็มไปด้วยรายละเอียด ไล่เรียงมาตั้งแต่ อายุ ขนาดและรูปร่างของอวัยวะเพศ จำนวนหรือความถี่ในการร่วมเพศ วิธีการและความถี่ในการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง รสนิยมหรือความพึงพอใจทางเพศอันเฉพาะเจาะจงที่หลายครั้งพบว่าไม่ลงรอยกันระหว่างคู่ ตลอดจนปัญหาในระดับความสัมพันธ์ระหว่างคู่ ความสัมพันธ์ในครอบครัว ประสบการณ์ทางเพศก่อนหน้า และสำหรับผู้ถามปัญหาบางรายยังรวมถึงปมปัญหาหรือการถูกกระทำทารุณรุนแรงในวัยเด็ก ฯลฯ

ภายใต้ทรศนะที่ว่าเรื่องราวอันละเอียดลออจะช่วยให้แพทย์สามารถวินิจฉัยได้อย่างถูกต้องและสามารถแนะนำหรือไขปัญหาได้ตรงจุด ในแง่หนึ่ง ลักษณะทำนองนี้ของพื้นที่คอลัมน์ เสพสม บัมิสม จึงแสดงให้เห็นสถานะอันพร่าเลือน กำกวม และสลับซับซ้อน ระหว่างความเป็น “วิชาการ” และ “อนาจาร” ของตัวข้อเขียนคอลัมน์ ขณะที่ในอีกแง่หนึ่ง ลักษณะการบอกเล่าเรื่องราวอันเป็นส่วน ตัวเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าผู้คนที่มิแน่วโน้มจะเสนอตัว (submit) ให้กับอำนาจของความรู้ทางการแพทย์

กระนั้นก็ตาม ไม่ใช่ทุกครั้งหรือทุกปัญหาที่ นพ.นพพร จะสามารถไขความคับข้อง บนพื้นที่คอลัมน์ที่ตีพิมพ์ แน่แน่นอนว่าหลายครั้ง นพ.นพพร ไขข้อข้องใจ แนะนำ สอนสั่ง รวบรวม เป็นการสั่งการรักษาไปในคำตอบต่อปัญหาที่ถามเข้ามาในทันที แต่หลายครั้ง นพ.นพพร ก็ไม่ได้ทำเช่นนั้น บางครั้งก็กล่าวว่า “ให้ตอบเดาสวดเช่นนี้ ไม่ใช่วิถีทางที่ถูกต้องของแพทย์” (27 มกราคม พ.ศ.2525) บ้างก็กล่าวว่า “เอาไว้คุณแต่งงานเสียก่อน แล้วรีบมาหาผมจะรักษาให้คนอื่น ๆ ก็เหมือนกัน อย่าให้ผมเขียนตอบเป็นส่วนตัวเลยในเรื่องนี้ มันยืดยาวมาก และเขียนไปคุณๆ ก็ไม่เข้าใจแจ่มชัด” (6 เมษายน พ.ศ.2522) เป็นต้น แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม อาจกล่าวได้ว่า อย่างน้อยๆ พื้นที่คอลัมน์ก็ทำหน้าที่ในการเตรียมผู้อ่านให้พร้อมสำหรับการไปพบแพทย์เพื่อตรวจวินิจฉัยและบำบัดรักษาในพื้นที่ทางการแพทย์กายภาพ ไม่ว่าจะเป็นที่คลินิกของ นพ.นพวรรต เอง หรือสถานพยาบาลอื่นๆ ที่ นพ.นพพร แนะนำให้ ดังที่ นพ.นพพร กล่าวว่า “รีบมาหาผมจะรักษาให้” (6 เมษายน พ.ศ. 2522) หรือ “รายละเอียดต่างๆ ของเรื่องนี้ ถ้ายังสงสัยอะไร ควรมาพบแพทย์ เพื่อความกระจ่างแจ้ง” (1 พฤษภาคม พ.ศ. 2522) เช่นเดียวกับ

รวมความแล้วแฟนหนูเป็นคนใช้ไม่ได้จริงๆ ในเรื่องเพศ ถ้าหนูบอกความรู้สึกที่แท้จริงของหนูให้เขารู้แล้ว เขายังแก้ไขตัวเองไม่ได้ ก็ต้องให้โอกาสเขาไปปรึกษาแพทย์ผู้เชี่ยวชาญก่อน ให้แพทย์เป็นผู้แนะนำการปฏิบัติต่างๆ ให้แก่เขา รวมทั้งจิตวิทยาทางเพศให้เขารู้ด้วย พฤติกรรมทางเพศของเขาที่แล้วๆ มาเป็นสาเหตุให้หนูไม่มีอารมณ์และเบื่อหน่ายไม่อยากให้เขามาร่วมกับหนูเลย (13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2529)

ตลอดจนแนะนำว่า

คุณควรไปตรวจร่างกายให้ละเอียดกับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางยูโร (urologist) ซึ่งเชี่ยวชาญทางระบบการทำงานไต, กระเพาะปัสสาวะ, ท่อปัสสาวะ, และอวัยวะสืบพันธุ์ทั้งหมดในอุ้งเชิงกราน คุณควรหาโอกาสไปพบแพทย์ดังกล่าวที่ รพ. โรงเรียนแพทย์ทั้งในต่างจังหวัดบางแห่ง และที่กรุงเทพฯ อีกหลายแห่ง เช่น ที่ รพ.ศิริราช, จุฬาฯ,

รามาช, รพ.พระมงกุฎเกล้า เป็นต้น [นอกจากนั้น] ผมขอให้ความมั่นใจกับคุณว่า อาการหลังเร็วและอาการอวัยวะไม่แข็งตัวเต็มที่ของคุณนั้นสามารถรักษาให้หายได้แน่นอน ถ้าคุณสละเวลาไปพบแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านนี้ (29 มกราคม พ.ศ. 2535)

ในแง่หนึ่ง การตอบปัญหาในลักษณะข้างต้นคล้ายจะเป็นการแสดงให้เห็นการแบ่งแยก “หน้าที่” อย่างชัดเจนระหว่างพื้นที่ของคอลัมน์ในหน้าหนังสือพิมพ์อันมีฐานะเป็นข้อเขียนสำหรับการอ่าน กับสถานที่กายภาพอย่างโรงพยาบาลหรือคลินิกซึ่งมีหน้าที่เฉพาะในการตรวจวินิจฉัยโรค อาการและการส่งการรักษา ทั้งที่จริง หลายครั้งก็พบว่า นพ.นพพร เองก็ทำให้พื้นที่ระหว่างคอลัมน์กับห้องตรวจปนเปและพรา่เลือนระหว่างกัน แต่อย่างไรก็ดี เมื่อเรื่องราวกิจกรรมทางเพศอันเป็นเรื่องส่วนตัวมากๆ ซึ่งหากจะมีการบอกเล่าในฐานะข้อมูลสำหรับการวินิจฉัยของแพทย์ก็ควรจะปิดลับระหว่างแพทย์และคนไข้ภายในห้องตรวจ ถูกนำมาตีแผ่สู่สาธารณะบนพื้นที่คอลัมน์เสพสม บัมิสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถามตอบปัญหาที่ได้รับการตีพิมพ์ จึงแสดงให้เห็นสถานะอันพรา่เลือนระหว่างฐานะของการตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์กับการเป็นข้อเขียนความรู้ทางการแพทย์สำหรับการอ่าน (กระทั่งพร้อมๆ ไปด้วยการกลายเป็นข้อเขียนกระตุ้นเร้าอารมณ์ความต้องการทางเพศไปได้ด้วยเช่นกัน) ในแง่นี้ การถามตอบปัญหาเพศจึงมีฐานะเป็นดั่งบท “เทศศึกษา” (หรือแม้แต่กลายเป็น “สื่อสังวาส”) ไปในตัวเอง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ สิ่งที่ นพ.นพพร เรียกว่าเป็น “วิทยาทาน” (รวมถึงสิ่งที่ นพ.นพพร เห็นว่า “เกินกว่าวิทยาทานที่ตั้งใจไว้” เป็นต้น) ในแง่หนึ่ง ประเด็นปัญหาหรือคำถามที่ถูกเลือกมาลงตีพิมพ์จึงต้องผ่านการคัดกรอง (จาก นพ.นพพร) มาแล้วว่าจะเป็นเรื่องราวที่มีประโยชน์ต่อผู้อ่านในวงกว้าง มากกว่าที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ถามและ/หรือคู่แต่เพียงฝ่ายเดียว

ทั้งนี้ การกล่าวว่าปัญหาหรือจดหมายที่เลือกมาตีพิมพ์ในฉบับนั้นๆ น่าจะมีประโยชน์ต่อผู้อ่านคนอื่นๆ นับว่าเป็นการบอกเป็นนัยว่า ปัญหาดังกล่าวอาจเกิดขึ้นได้กับคนอื่นๆ อาจเกิดกับใครก็ได้ ไม่เพียงแต่ตัวผู้ถามปัญหาและคู่ในจดหมายฉบับนั้นเท่านั้น หรือไม่เช่นนั้น หากเป็นปัญหาที่ดูไม่น่าจะเกิดขึ้นบ่อยนัก หรือเป็นปัญหาที่ดูแปลกประหลาด ก็อาจถือว่าเป็นตัวอย่าง เป็นบทเรียน หรืออุทาหรณ์แก่ผู้อ่านคนอื่นๆ ได้ ยิ่งไปกว่านั้น ในฐานะที่การตอบปัญหาของ นพ.นพพร ไม่ได้เป็นการตอบปัญหาเพื่อผู้ถามปัญหาแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่เป็นการตอบเพื่อให้ผู้อ่านได้อ่าน หรืออีกนัยหนึ่งเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่านไปพร้อมกัน ดังที่ นพ.นพพร มักกล่าวว่า “คงจะมีผู้หญิงที่กำลังจะแต่งงานอยากรู้อีกหลายคน ผมจึงเอามาตอบลงไว้ให้ทราบเพื่อเป็นวิทยาทาน” (10 เมษายน พ.ศ. 2522), หรือ “เป็นประโยชน์ที่ผมจะตอบให้ผู้ที่ยังหลงเข้าใจผิดในเรื่องนี้ทราบด้วย” (21 เมษายน พ.ศ. 2522), รวมไปถึง “ผมก็พยายามตอบให้ทราบทางวิชาการอย่างเดียวโดยบริสุทธิ์ใจ เพื่อให้ผู้อ่านส่วนรวมได้ศึกษา และเรียนรู้ไปด้วย” (18

มกราคม พ.ศ. 2533) ฯลฯ นับเป็นสิ่งแสดงแทนว่า ความรู้เรื่องเพศในแบบที่ถูกเลือกมาตอบ เป็นสิ่งที่ นพ.นพพร เห็นว่าขาดแคลนหรือไม่สามารถเข้าถึงได้สะดวกในสังคมไทย

แต่ถึงกระนั้นก็ตาม อาจกล่าวได้ว่า ในบริบทของคอลัมน์ เสพสม ปมิสม ความรู้ทางการแพทย์ว่าด้วยเพศ โดยเฉพาะในแง่ที่เกี่ยวข้องกับอวัยวะเพศ การร่วมเพศ กามารมณ์ และความสุขสมทางเพศ อันเป็นความรู้เรื่องเพศที่คอลัมน์ดังกล่าวนำเสนอ ก็ยังเป็นความรู้ที่สังคมไทยค่อนข้างขาดแคลน ซึ่งหากจะไม่ใช่เป็นการกล่าวเกินจริงไปนักก็ควรต้องกล่าวด้วยว่า อย่างน้อยที่สุดก็ครอบคลุมช่วงเวลาที่ยุคคอลัมน์ เสพสม ปมิสม ทรงอิทธิพลต่อความรู้ว่าด้วยเพศ สำหรับมวลชนไทย ก่อนที่สื่อสารมวลชนอื่นๆ ที่นำเสนอเรื่องเพศในทำนองเดียวกันจะขยายตัวไม่เช่นนั้นคงไม่มีคำถามประเภทว่าการร่วมเพศกันทำอย่างไร ตลอดจนการร่วมเพศที่มีความสุข ทำอย่างไรปรากฏต่อเนื่องในคอลัมน์ดังกล่าวอย่างยาวนาน กล่าวได้ว่า สาเหตุส่วนหนึ่งของปัญหาอาจอยู่ที่การจัดการเรียนการสอนเพศศึกษาทางการ จดหมายของผู้ใช้นามว่า “อ.” ลงพิมพ์ในคอลัมน์ เสพสม ปมิสม วันที่ 10 มีนาคม พ.ศ. 2538 แสดงให้เห็นประเด็นดังกล่าวได้อย่างชัดเจน

สวัสดี คุณหมอนพพร ที่เคารพนับถือ

ที่เขียนจดหมายเพราะผมมีความงุ่มง่ามใจอยากถามหมอว่า ที่ผมเป็นอะไรคล้ายๆ น้ำอะไรออกมาจากท่อปัสสาวะสีขาวและขาวด้วย อยากถามหมอว่าผมเป็นอะไร บางทีผมก็ทำความสะอาดท่อปัสสาวะและก็ 3 วันถึงจะออกมาทีหนึ่ง และก็กินยาอะไรมันถึงจะหาย หมอช่วยบอกด้วยนะว่ากินยาอะไรแล้วก็คุณหมอรุ่นาเขียนจดหมายมาบอกผมด้วยว่ากินยาอะไรถึงจะหาย ผมจะได้ซื้อกินว่าซื้อยาอะไร

กรุณาบอกชื่อยามาด้วย ผมก็ไม่มีอะไรมากผมขอจบแค่นี้

รักและเคารพหมอนพพร

นับถืออย่างสูง

อ.

ตอบ: คุณ อ.

ปัญหาคุณเป็นปัญหาง่ายๆ ขนาดโตเป็นหนุ่มแล้วยังไม่รู้ว่าน้ำกามเคลื่อนเป็นอย่างไร ทั้งที่เรียนหนังสือในโรงเรียนแล้ว แสดงว่าการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาในบ้านเรายังให้ไม่ถูกต้องหรือเกินไปถูกที่คน ตำราเพศศึกษาในโรงเรียนทั้งในระดับประถมและมัธยม ควรใช้ภาษาต่างๆ แบบชาวบ้านอย่ามัวแต่ใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษ เพราะภาษาชาวบ้านเรา

มีมาแต่โบราณ มีแต่คนรุ่นหลังไปเรียนเมืองนอกเมืองนาหาว่าเป็นภาษาหยาบคาย ลามกทั้งที่หมายถึงสิ่งเดียวกัน เมื่อสื่อความหมายไม่ถูกต้องความรู้หรือปัญญาก็ไม่เกิดขึ้น โดยเฉพาะเด็กหนุ่มสาวในชนบทเขาไม่ทราบหรือกว่าคริสตอริสหรือโยนีและสิ่งคล้ายถึงอะไร [สะกดตามต้นฉบับ] เขารู้กันเฉพาะศัพท์พื้นบ้านของเขาแบบภาษาพูดแต่ถ้าเขียนลงในนี้ก็กลายเป็นลามกอนาจารไป พวกผู้ใหญ่ในวงการศึกษาศาสนาและสาธารณสุขทั้งหลาย ควรตระหนักถึงความจริงในข้อนี้ด้วยนะครับ ขอวกเข้าตอบปัญหาของคุณเลย ที่หยิบเอาปัญหาของคุณ อ. มาตอบก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าความไม่รู้ในเรื่องเพศศึกษายังมีมาก บางคนขนาดจบปริญญาโทยังไม่ทราบเลยว่าการร่วมเพศที่ถูกต้องจะอย่างไร

ปัญหาของคุณ อ. ก็คืออาการน้ำกามเคลื่อน ถ้าเป็นเป็นกลางคืนก็เรียกว่าฝันเปียก เพราะน้ำกามที่ถูกสร้างไว้มากเข้าก็จะขับเคลื่อนหรือปลดปล่อยออกมาเอง ในน้ำกามก็มีเชื้อสperm หรือเชื้อของเพศชายปนออกมาด้วย ถึงไม่มีการร่วมเพศ เมื่อน้ำกามสะสมไว้นานก็จะไหลออกมาเอง และมีกลิ่นค่อนข้างคาวเหมือนไข่ขาวดิบ คุณไม่ต้องตกใจหรือกลัวครับมันเป็นธรรมชาติ เมื่อหลังน้ำกามออกมาแล้วก็ควรล้างทำความสะอาดอวัยวะและทอปปัสสาวะเสีย มิฉะนั้นจะคันจากเชื้อรา ไม่จำเป็นต้องกินยาอะไรหรอกครับ ข้อสำคัญคุณอย่าไปกระตุ้นมันบ่อยหรือที่เรียกว่าชักงาวเพราะจะทำให้ร่างกายอ่อนเพลียได้ ส่วนโทษอื่นๆ ก็ไม่มีอะไร ขอให้เด็กหนุ่มโปรดเข้าใจตามนี้ด้วยครับ

นพ.นพพร

นอกจากนั้นแล้ว นพ.นพพร ยังแสดงทรรศนะต่อประเด็นการขาดแคลนความรู้ในเรื่องเพศดังกล่าว ตลอดจนการตอบปัญหาเพศของตนเองอยู่หลายครั้ง ซึ่งแสดงให้เห็นปัญหาเกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศในสังคมไทยไว้อย่างน่าสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ปัญหาเพศที่ถามกันมาซ้ำๆ ซากๆ เป็นเวลา 20 ปีแล้ว คนรุ่นเด็กเมื่อ 20 ปีก่อน เมื่อโตเป็นหนุ่มเป็นสาวก็จะเกิดปัญหาเพศได้เหมือนๆ กัน เป็นเรื่องธรรมดา เมื่อไม่รู้ แต่อยากรู้ ก็ต้องถามกันมาอีก เพราะเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ทุกคนอยากรู้ แต่ไม่กล้าถามใคร เพราะอาย จึงเขียนมาที่ผมโดยไม่ให้เห็นหน้ากัน จึงสามารถบรรยายประสบการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเซ็กส์มาให้ทราบอย่างเปิดเผย บางครั้ง บางคนได้เล่าพฤติกรรมทางเพศของตนมาอย่างโจ่งครึ้ม และไปมาก แต่ผมก็พยายามตอบให้ทราบทางวิชาการอย่างเดียวโดยบริสุทธิ์ใจ เพื่อให้ผู้อ่านส่วนรวมได้ศึกษา และเรียนรู้ไปด้วย ซึ่งผมคิดว่าเป็นประโยชน์ไม่มากนักน้อย แต่ผู้ที่ไร้เดียงสาจริงๆ ในเรื่องเพศนี้ (18 มกราคม พ.ศ. 2533)

การกล่าวดังนี้แสดงให้เห็นข้อถกเถียงระหว่างการมองเรื่องเพศว่าเป็นเรื่อง “ลามกอนาจาร” หรือ “วิชาการ” วรรณณะแบบแรกแสดงให้เห็นนัยที่ว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ถูกปกปิดและการกล่าวถึงเรื่องเพศก็ไม่ใช่ว่าสิ่งสมควรกระทำ วรรณณะทำนองนี้มาจากวิธีคิดที่มองเรื่องเพศโดยเฉพาะกามารมณ์และเพศรสหรือความสุขสมทางเพศในแง่ลบ ต่างไปจากวิธีคิดอีกแบบที่มองว่า การกล่าวถึงเรื่องเพศสามารถทำได้หากนำเสนอในฐานะที่เป็นเรื่องตามธรรมชาติของร่างกายภายใต้กรอบวิธีคิดว่าด้วยความเป็นวิชาการ-วิทยาศาสตร์การแพทย์ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้นำเสนอเรื่องเพศในฐานะที่เป็น “ความรู้” อาจกล่าวได้ว่า การนำเสนอเรื่องเพศในคอลัมน์เสปสม บัมิสมก็เคลื่อนไปมาระหว่างสองด้านของข้อถกเถียงดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเรื่องเพศอันเป็นแบบฉบับของคอลัมน์ดังกล่าวเป็นเรื่องเพศเชิงกามารมณ์ แม้ว่าจะเป็นการอธิบายกามารมณ์และความสุขสมทางเพศด้วยกรอบวิธีคิดทางการแพทย์ก็ตาม

ดังนั้น แทนที่จะเน้นความสำคัญของการให้เหตุผลว่า “เพราะอายุ จึงเขียนมาที่ผมโดยไม่ให้เห็นหน้ากัน” ตามที่ นพ.นพพร กล่าว<sup>15</sup> ในทางตรงกันข้าม ผู้เขียนกลับเห็นว่า สาเหตุสำคัญที่ผู้คน “สามารถบรรยายประสบการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเช็กส์มาให้ทราบอย่างเปิดเผย” น่าจะเป็นเพราะ ทั้ง นพ.นพพร และคอลัมน์เสปสม บัมิสม พยายามนำเสนอ “เรื่องเพศ” ในฐานะที่เป็นเรื่องทางวิทยาศาสตร์การแพทย์มากกว่า โดยเฉพาะการตอบปัญหาของ “นพ.นพพร” ซึ่งมีฐานะเป็น “แพทย์” อันเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะ (expert) ซึ่งสาขาวิชาที่ยันรับรองอำนาจในความรู้เกี่ยวกับร่างกาย โดยเฉพาะในเรื่องเพศ โดยคอลัมน์เสปสม บัมิสมก็ทำหน้าที่เฉพาะในการนำเสนอ “เพศศึกษา” ที่ให้ความสำคัญกับกามารมณ์และความสุขสมทางเพศ หรือที่บทความนี้เรียกว่า “เพศ (รส) ศึกษา” ต่างไปจากเพศศึกษาทางการ ทั้งนี้ อาจกล่าวได้ว่า ลักษณะอันย้อนแย้งประการหนึ่งก็คือ การขาดแคลนความรู้เรื่องเพศ โดยเฉพาะเรื่องเพศเชิงกามารมณ์หรือเพศรสในสังคมไทยนั้นอาจแสดงให้เห็นผ่านการดำรงอยู่และเป็นที่ยอมรับต่อเนื่องมาอย่างยาวนานของคอลัมน์เสปสม บัมิสม เองเสียด้วยซ้ำ

<sup>15</sup> ผู้เขียนเห็นว่า “พื้นที่” ที่โดดเด่นในการทำหน้าที่ลักษณะนี้น่าจะเป็นคอลัมน์ถามตอบ “ปัญหาชีวิต” หรือ “ปัญหาหัวใจ” มากกว่าที่จะเป็นคอลัมน์ถามตอบ “ปัญหาเพศ” อย่างเจาะจง; ดูตัวอย่างงานศึกษาคอลัมน์ถามตอบปัญหาชีวิต ปัญหาความสัมพันธ์ ในสื่อสารมวลชนไทยได้ใน วิจิตร (2542), ไสลทิพย์ และ อรอนงค์ (2535), Jackson (1995) เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ภาษาทางการแพทย์แบบคอลัมน์เสพสม บัมิสมก็ไม่ได้เป็นภาษาทางการแพทย์ที่ชิงชังและแข็งทื่อ ทว่ายังผสมผสานสำนวนที่สนุกสนาน หลายครั้งแสดงความเป็นกันเอง กระทั่งถูกมองได้ว่าแสดงลักษณะเชิงเร้าอารมณ์ กระบวนการกลายเป็นการแพทย์ของเรื่องเพศ ในแบบของคอลัมน์เสพสม บัมิสม จึงไม่ได้เป็นกระบวนการที่เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียว หรือไม่ได้ทำให้เรื่องเพศกลายเป็นเรื่องทางการแพทย์แต่เพียงอย่างเดียว แต่ยังเป็นทำให้เรื่อง และภาษาทางการแพทย์เป็นเรื่องเข้าใจง่าย จึงเป็นการแพทย์ที่ทำให้เรื่องเพศเป็นเรื่องที่เปิดเผยขึ้น พร้อมๆ กับทำให้เรื่องทางการแพทย์เป็นเรื่องที่เปิดเผยขึ้นด้วย

## สรุป

การปรากฏขึ้นของคอลัมน์ “เสพสม บัมิสม” อาจนับได้ว่าเป็นหลักหมายอันหนึ่ง ที่แสดงให้เห็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงทรศนะต่อเรื่องเพศในสังคมไทย อย่างน้อยที่สุดคือการเปิดให้เรื่องเพศมาอยู่ในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น เคียงคู่ไปกับหลักหมายสำคัญอีกประการหนึ่งคือการบรรจุความรู้ด้านเพศศึกษาในระบบโรงเรียนอย่างเป็นทางการในปีเดียวกัน (พ.ศ. 2521) ทั้งนี้ ควรกล่าวด้วยว่าทั้งตัวคอลัมน์เสพสมฯ เอง และวิชาเพศศึกษาเองนั้นต่างก็มีเครื่องยืนยันความชอบธรรมอันเดียวกันนั่นคือการอ้างอิงกับความรู้ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ที่มีหลักประกันว่าจะช่วยไขความจริงของชีวิตตามธรรมชาติให้เป็นที่ประจักษ์ อย่างไรก็ตาม ธรรมชาติของมนุษย์ในเพศศึกษาในตำรากับธรรมชาติของมนุษย์ในเสพสม บัมิสม กลับดูจะเป็น “ธรรมชาติ” ที่แตกต่างกัน ในขณะที่เพศศึกษาทางการแพทย์มีทรศนะต่อกามารมณในแง่ลบ เสพสม บัมิสมมีทรศนะต่อกามารมณในแง่บวก ในขณะที่เพศศึกษาไม่เอ่ยถึงความสุขทางเพศ เก็บบังารวักบัวมันไม่มีอยู่ เสพสม บัมิสมทำในสิ่งตรงกันข้ามคือพยายามเชิดชูความสำคัญ

คอลัมน์เสพสม บัมิสมจึงนับได้ว่าเป็น “เพศศึกษา” แบบหนึ่ง แต่เป็นเพศศึกษาที่มีลักษณะเนื้อหาและทรศนะต่างออกไปจากเพศศึกษาในระบบโรงเรียน โดยเป็นการนำเสนอเพศศึกษาเชิงกามารมณ สนับสนุนความสุขสมทางเพศ รวมไปถึงมีการกล่าวถึงอวัยวะเพศและการร่วมเพศอย่างตรงไปตรงมา “เพศศึกษา” แบบที่อาจเรียกได้ว่าเป็น “เพศ (รส) ศึกษา” ทำหน้าที่ในการให้ความรู้สองลักษณะหลักๆ ประกอบด้วย การนำเสนอความรู้ความเข้าใจว่าด้วยเรื่องเพศ และการแนะนำหรือสอนเทคนิควิธีว่าด้วยการร่วมเพศและการปรับปรุงสมรรถนะของร่างกายหน้าที่ทั้งสองประการแสดงให้เห็นนัยที่ว่า การร่วมเพศเป็นกิจกรรมเพื่อความสุขสมในตัวเอง ทั้งยังเป็นส่วนสำคัญในชีวิตที่สมควรได้รับอย่างเป็นปกติ ทั้งนี้ ในฐานะที่เป็นงานเขียนประเภทหนึ่ง อาจกล่าวได้ว่าคอลัมน์ถามตอบปัญหาเพศเสพสม บัมิสมนั้นก็เกิดขึ้นมาเพื่อรองรับวิถีชีวิต

วิถีปฏิบัติทางเพศที่ก่อตัวขึ้นภายใต้วิถีคิดแบบใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อน ในแง่หนึ่ง การให้ความรู้ในคอลัมน์เสพสม บมิสมจึงนับได้ว่าอาจเป็นได้ทั้งการรื้อถอนมายาคติในทางเพศและเป็นได้ทั้งการสร้างมายาคติในทางเพศอันใหม่ขึ้นมาแทนที่

นอกจากนั้น ผู้เขียนเห็นว่า การอ่านคอลัมน์ดังกล่าวยังแสดงให้เห็นการที่ผู้อ่าน/ผู้เขียนจดหมายยินยอมให้อำนาจของความรู้ในทางการแพทย์มีอิทธิพลเป็นคำอธิบายหลักในการนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับร่างกายและปฏิบัติการที่เกี่ยวกับร่างกาย โดยเฉพาะในเชิงเพศ อันหมายถึงอวัยวะที่ถูกจัดว่าเป็นอวัยวะเพศ และการร่วมเพศ ซึ่งมักจะถูกจัดว่าเป็นเรื่องส่วนตัวเอามากๆ ราวกับเป็นการเปิดเปลือยให้อวัยวะเพศและกิจกรรมการร่วมเพศเป็นสิ่งที่ถูกนำมาตีแผ่และเพ่งพิจารณา (เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาและการแพทย์) หรืออย่างน้อยที่สุด ปฏิสัมพันธ์บนพื้นที่คอลัมน์ก็คล้ายจะเป็นการเตรียมให้อ่านและ/หรือผู้ที่มีปัญหาทางเพศพร้อมที่จะเข้าสู่กระบวนการทางการแพทย์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้เขียนเห็นว่า ปฏิสัมพันธ์การถามตอบที่เกิดขึ้นบนพื้นที่คอลัมน์เสพสม บมิสม ซึ่งถึงแม้จะแสดงให้เห็นความสลับซับซ้อนและพัวพันต่อกันระหว่างสถานะของความเป็น “วิชาการแพทย์” และ “ลามกอนาจาร” ก็ตาม แต่กระนั้นก็ยังแสดงให้เห็นนัยความหมายที่สำคัญว่า เรื่องเพศและปัญหาทางเพศกลายเป็นเรื่องทางการแพทย์ และเป็นปัญหาทางการแพทย์ไปเรียบร้อยแล้ว



## รายการอ้างอิง

### เอกสารภาษาไทย

- กอบพงษ์ กุณเฑียร. 2545. "การตอบปัญหาเรื่องเพศศึกษาของสื่อมวลชนในฐานะที่เป็นเวทีสาธารณะ." วิทยานิพนธ์ มหาบัณฑิต, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน, คณะนิเทศศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิตติ กันภัย. 2535. "ลักษณะของการสร้างฝันจินตนาการทางเพศในสื่อมวลชนไทย." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน, คณะนิเทศศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คำพิพากษาฎีกาที่ 959-960/2505 (ประชุมใหญ่). 2537. "คำพิพากษาฎีกาที่ 959-960/2505 (ประชุมใหญ่) เรื่อง สมุดภาพที่มีภาพอวัยวะเพศของชายหญิงเป็นลามกอนาจารหรือไม่." ใน *ข้อโต้แย้งจากที่ประชุมศาลฎีกาหรือฎีกา 100 ปี ตามกฎหมายอาญา*, รวบรวมโดย ประภาศน์ อวยชัย, 3759-65. กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมแห่งชาติแห่งประเทศไทย.
- ณภัค เสรีรักษ์. 2555. "เสพสม บ่มีสม: ภาพตัวแทนความสุขทางเพศไทย พ.ศ. 2521-2540." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, สาขามานุษยวิทยา, คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ณภัค เสรีรักษ์. 2556. "ความสุขทางเพศในชีวิตสมรส: โครงเรื่องหลักของเรื่องเพศในคอลัมน์ "เสพสม บ่มีสม", พ.ศ. 2521-2540." *รัฐศาสตร์สาร* 34 (1): 76-107.
- ตรีสุข วีระเวสส์. 2539. "การนำเสนอเรื่องเพศศึกษาทางสื่อวิทยุกระจายเสียง." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน, คณะนิเทศศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทวีศักดิ์ เผือกสม. 2543. "วาทกรรมแพทย์สมัยใหม่ของตะวันตกกับการปกครองของรัฐไทย: ข้อสังเกตเบื้องต้น." *วารสารธรรมศาสตร์* 20 (2): 73-93.
- ทวีศักดิ์ เผือกสม. 2550. *เชื้อโรค ร่างกาย และรัฐเวชกรรม: ประวัติศาสตร์การแพทย์สมัยใหม่ในสังคมไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธเนศ วงศ์ยานนาวา. 2547. "การจัดระเบียบเพศในศิลปะ: จากภาพนู้ดสู่ภาพระดับ X." *รัฐศาสตร์สาร* 25 (2): 204-223.
- ธเนศ วงศ์ยานนาวา. 2549. "(การร่วม) เพศนอกสถาบันการแต่งงานในฐานะ 'ระเบิด': จากประวัติศาสตร์ 'การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง' ถึง 'เพศศึกษา' ... เมื่ออุดมการณ์ประสานกับวิทยาศาสตร์การแพทย์." *รัฐศาสตร์สาร* 27 (3): 1-55.
- พรศรี วิริยะกิจไพบูลย์. 2544. "การนำเสนอเรื่องเพศศึกษาผ่านทางสื่อโทรทัศน์: ศึกษาเฉพาะกรณี "รายการชูรักชูรส"." สารนิพนธ์วารสารศาสตร์บัณฑิต, สาขาวิชาวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พินิจ ศุภมาสอด้งกูร. 2528. "เพศศึกษา: การวิเคราะห์เนื้อหาและประเมินค่านิตยสารและหนังสือพิมพ์." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, ภาควิชาวิจัยการศึกษา, คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยงศักดิ์ ตันติปิฎก. 2550. "การแพทย์ไทย: วาทกรรมสร้างรัฐชาติ วิทยาศาสตร์ และภูมิปัญญา." ใน *สุขภาพไทยวัฒนธรรมไทย*, 59-112. นนทบุรี: สำนักวิจัยสังคมและสุขภาพ.
- วิจิตร ว่องวาริทธิย์. 2542. "เช็กซ์ซวลลิตี บทดทดลองอ่านผ่านคอลัมน์ตอบปัญหาหัวใจ." *รัฐศาสตร์สาร* 21 (2): 243-272.

- วิลาลินี พิพิธกุล และ กิตติ กันภัย. 2546. *เพศและการสื่อสารในสังคมไทย: รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ไศลทิพย์ จารุภูมิ และ อรอนงค์ สวัสดิ์บุรี. 2535. "การศึกษาอคลัมน์ปัญหาของสตรีในสื่อสิ่งพิมพ์." ใน *ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสื่อมวลชน*, บรรณาธิการโดย กาญจนา แก้วเทพ, 237-291. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

#### เอกสารภาษาอังกฤษ

- Barmé, Scot. 2002. *Woman, Man, Bangkok: Love, Sex, and Popular Culture in Thailand*. Chiang Mai: Silkworm Books.
- Bashford, Alison, and Carolyn Strange. 2004. "Public Pedagogy: Sex Education and Mass Communication in the Mid-Twentieth Century." *Journal of the History of Sexuality* 13 (1): 71-99. doi: 10.2307/3704689.
- Béjin, André. 1985. "The Decline of the Psycho-analyst and the Rise of the Sexologist." In *Western Sexuality: Practice and Precept in Past and Present Times*, edited by Philippe Ariès and André Béjin, 181-200. Oxford: Basil Blackwell.
- Boynton, Petra. 2009. "Whatever Happened to Cathy and Claire?: Sex, Advice and the Role of the Agony Aunt." In *Mainstreaming Sex: The Sexualization of Western Culture*, edited by Feona Attwood, 111-125. London and New York: I.B. Tauris.
- Brinkgreve, Christian and Michel Korzec. 1979. "Feelings, Behaviour, Morals in the Netherlands, 1938-1978: Analysis and Interpretation of an Advice Column." *The Netherlands' Journal of Sociology* 15 (2): 123-140.
- Carpenter, Laura M. 1998. "From Girls into Women: Scripts for Sexuality and Romance in Seventeen Magazine, 1974-1994." *The Journal of Sex Research* 35 (2): 158-168. doi: 10.1080/00224499809551929.
- Carter, Julian B. 2001. "Birds, Bees, and Venereal Disease: Toward an Intellectual History of Sex Education." *Journal of the History of Sexuality* 10 (2): 213-249. doi: 10.2307/3704815.
- Dewey, Susan. 2009. "'Dear Dr. Kothari...': Sexuality, Violence against Woman, and the Parallel Public Sphere in India." *American Ethnologist* 36 (1): 124-139. doi: 10.1111/j.1548-1425.2008.01104.x.
- Jackson, Peter A. 1995. *Dear Uncle Go: Male Homosexuality in Thailand*. Bangkok: Bua Luang Books.
- Jackson, Sue. 2005. "'Dear Girlfriend...': Constructions of Sexual Health Problems and Sexual Identities in Letters to a Teenage Magazine." *Sexualities* 8 (3): 282-305. doi: 10.1177/1363460705049577.
- Oinas, Elina. 1998. "Medicalisation by Whom? Accounts of Menstruation Conveyed by Young Women and Medical Experts in Medical Advisory Columns." *Sociology of Health & Illness* 20 (1): 52-70. doi: 10.1111/1467-9566.00080.

Ryan, Paul. 2010. "Asking Angela: Discourses about Sexuality in an Irish Problem Page, 1963-1980." *Journal of the History of Sexuality* 19 (2): 317-339. doi: 10.2307/40663411.

### วารสารและหนังสือพิมพ์

นวัฒน์ ไกรฤกษ์. 2532. "ลลนนัดพบ: นายแพทย์นวัฒน์ ไกรฤกษ์ นพ.นพพร ผู้คลี่คลายปัญหา เสพสม บ่มิสม." สัมภาษณ์โดย ประดับฟ้า. *ลลนา* 396 (2): 80-88.

"บทบรรณาธิการ." 2515. *รวมข่าวจักรวาลรายสัปดาห์*, 8 มีนาคม.

### คอลัมน์ "เสพสม บ่มิสม" จากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

- "เสพสม บ่มิสม." *เดลินิวส์* วันที่ 17 ตุลาคม พ.ศ. 2521
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 18 ตุลาคม พ.ศ. 2521
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ. 2521
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ. 2521
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 20 ธันวาคม พ.ศ. 2521
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2521
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2522
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 6 เมษายน พ.ศ. 2522
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2522
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 14 เมษายน พ.ศ. 2522
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 21 เมษายน พ.ศ. 2522
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 27 เมษายน พ.ศ. 2522
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 28 เมษายน พ.ศ. 2522
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2522
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2522
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2522
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 11 พฤษภาคม พ.ศ. 2522
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 18 พฤษภาคม พ.ศ. 2522
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 3 มกราคม พ.ศ. 2523
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 9 มกราคม พ.ศ. 2523
- \_\_\_\_\_ . *เดลินิวส์* วันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2523

- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 23 มกราคม พ.ศ. 2523
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2523
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2525
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 27 มกราคม พ.ศ. 2525
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 3 เมษายน พ.ศ. 2527
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 6 เมษายน พ.ศ. 2527
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2527
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 19 เมษายน พ.ศ. 2527
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 25 เมษายน พ.ศ. 2527
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 26 เมษายน พ.ศ. 2527
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 29 เมษายน พ.ศ. 2527
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 22 พฤศจิกายน พ.ศ. 2528
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2528
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 24 มกราคม พ.ศ. 2529
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 3 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2529
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2529
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 15 มกราคม พ.ศ. 2531
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2531
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 2 มกราคม พ.ศ. 2533
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 6 มกราคม พ.ศ. 2533
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2533
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 3 มกราคม พ.ศ. 2535
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 6 มกราคม พ.ศ. 2535
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 24 มกราคม พ.ศ. 2535
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 29 มกราคม พ.ศ. 2535
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2535
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 6 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2536
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 19 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2536
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 24 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2537
- \_\_\_\_\_ . เติลนิวส์ วันที่ 10 มีนาคม พ.ศ. 2538